

פרשת

תרומה

תשפ"ד

שמיני אזכרה

347

וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת עַמִּי
יִשְׂרָאֵל
(חפנדרה)

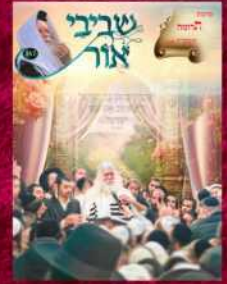

תוכן

שיעורים

- 3 שיעור שנמסר אור ליום שלישי ליל ד' אדר"א פְּרֶשֶׁת תְּרוּמָה מְעַרֵּב
- 4 שיעור שנמסר אור ליום רביעי ליל ה' אדר"א פְּרֶשֶׁת תְּרוּמָה מְעַרֵּב
- 4 שיעור שנמסר אור ליום שלישי ליל כ"ז שְׁבֵט פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים מְעַרֵּב
- 4 שיעור שנמסר אור ליום רביעי ליל כ"ח שְׁבֵט פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים מְעַרֵּב
- 6 שיעור שנמסר אור ליום חמישי ליל כ"ט שְׁבֵט פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים מְעַרֵּב
- שיעור שנמסר אור ליום ששי ליל ל' שְׁבֵט א' דר"ח אדר"א פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים
לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרֵּב
- 7 שיעור שנמסר ביום שני יט שבט

והתקדשתם: ועשו לי מקדש - קדושת הברית
הפרשה: על ידי הזמירות - נבנה המשכן

בשער: מורינו הרב
סעודה שלישית פרשת
משפטים

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

השערים נפתחים יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

עכשיו זה אפשרי

תמיד חלמת

לגמור את הש"ס
לגמור את הרמב"ם
לגמור נ"ך

מהשבוע יצא
לאור חוברת עם
כ-200 עמודים
הכולל

שיעור טמורינו הרב
(שביבי אור)
8 דף גמרא יומי
5 פרקים רמב"ם יומי
פרשה
2 פרקים נ"ך ליום
זוהר הקדוש
קצות החושן

התמונות באדיבות:
נתן אמזלג
שחר אליהו הפצת אור הצדיק

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרחבת שלם היו מעולם

שִׁיעוּרִים

שַׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אוֹר לְיוֹם שְׁלִישֵׁי לַיִל ד' אֲדֶרֶא' פְּרֶשֶׁת תְּרוּמָה לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב

מִמֶּלֶכְד, כָּל מְקוֹם יֵשׁ בְּלִי סוּף
מְטַעְנִים, וְחִילִים נִהְרָגוּ. לְפָנַי
שְׁבוּעִים עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה חִילִים
בְּיוֹם אֶחָד. אִי אֶפְשֶׁר כִּכָּה לְנַהֵל
אֶת הַמְּלַחְמָה.

לְכֵן דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שֶׁהִלְכָה
לְמַלְחָמָה, כְּתוּב "מִגֵּן אִם יִרְאֶה
וְרָמַח בְּאַרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל"
(שׁוֹפְטִים ה' ח) לֹא הָיָה לֹא מִגֵּן, וְלֹא
רָמַח, רַק זָרְקוּ עֶפֶר נִהְיָה חֲרָבוֹת,
קֵשׁ נִהְיָה חֲצִים. וְעַל זֶה ה' אוֹמֵר
כְּמוֹ לְדוֹד "שֵׁב לִימִינִי עַד אֲשִׁית
אִיבֶיךָ הַדָּם לְרִגְלֶיךָ", "שֵׁב
לִימִינִי" ה' אוֹמֵר לוֹ, גַּם זֶה [לְזָרֵק
עֶפֶר וְקֵשׁ שִׁיִּהְפֹּךְ לְחֲצִים וְחֲרָבוֹת] מִיִּתֵּר,
תִּגְדֵּי תִקּוֹן הַכְּלָלִי אֶחָד שׁוֹה אֶת
הַכֹּל, תִּקּוֹן הַכְּלָלִי אֶחָד שׁוֹה יוֹתֵר
מֵאֶלֶף חֲרָבוֹת וּמֵאֶלֶף חֲצִים

אֲז עֲכָשׁוּ נִהְרָגוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים,
אֶתְמוּל שָׁנִים. וְשִׁבְעִים פְּלֶסְטִינִים
'מְסֻכְנִים...!'. זֶה הַכֹּל כִּי עֲדִין לֹא
שָׁבְרוּ אֶת כָּל הַשְּׂאוּמִי וְלֹא אֶת כָּל
הַסְּמֻרְטָפוֹן, מִי שֶׁלֹּא יִשְׁבֵּר אֶת
הַשְּׂאוּמִי שְׁלוֹ, מִי שִׁיְהִיָּה לוֹ
שְׂאוּמִי לֹא יֵצֵא מִהַגִּיהָנוּם
לְעוֹלָם, גַּם לֹא בַתְּחִילַת הַמַּתִּים.

וְכָל בַּת תְּאָרִיךְ אֶת הַשְּׂמֵלָה עַד
הַקֶּרְסֵל, גַּם בַּעֲלוֹת תְּשׁוּבָה וְגַם
לֹא בַּעֲלוֹת תְּשׁוּבָה. מִי שֶׁגִּדְּלָה
בְּמֵאָה שְׁעָרִים צְרִיכָה לְהֵאָרִיךְ
אֶת הַשְּׂמֵלָה. כָּל פֶּעַם שֶׁלֹּא
מֵאָרִיכִים אֶת הַשְּׂמֵלָה אֲז נִהְרָגִים
עוֹד מֵאָה אִישׁ. הַמְּלַחְמָה תִּמְשָׁךְ
עַד פֶּסַח, אוֹלֵי יוֹתֵר מִפֶּסַח, כִּי
מִתְקַדְּמִים בֵּית בֵּית, אִי אֶפְשֶׁר
יוֹתֵר מֵהָר לְהִתְקַדֵּם. זֶה הַכֹּל

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹ [בַּתְּקִיפָה שֶׁעָשׂוּ כַּשְׁחִילְצוּ שְׁנֵי שְׁבוּעִים].

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם
שְׁלוֹשֵׁי לַיִל ב"ז שְׁבֹט
פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים לְאַחַר
תְּפִלַּת מַעֲרִיב**

אז כל יום עֲשֶׂרָה הַרוּגִים עֲשֶׂרָה פְּצוּעִים, עֲשֶׂרָה הַרוּגִים עֲשֶׂרָה פְּצוּעִים. בְּגִלְל שְׁלֹא כָּל בַּת הָאָרֶזֶת אֶת הַשְּׂמֵלָה עֲדִין, כָּל בַּת יֵשׁ לָהּ עֲדִין שְׂאוּמִי, וְכָל בֶּן יֵשׁ לוֹ שְׂאוּמִי. כָּל מִי שִׁינְתָן אֶת הַשְּׂאוּמִי שְׁלוֹ, יִשְׁבֵּר אוֹתוֹ לְרִסְיִים, יִזְכֶּה לְעַמּוּדָא דְנִנְרָא. כְּמוֹ דְבוּרָה אֶשֶׁת לְפִידוֹת שְׁהִיָּה עָלֶיהָ עַמּוּד אֵשׁ, מִהֲרָאשׁ וְעַד הַשָּׁמַיִם – עַד לֵב הַשָּׁמַיִם. וְהִיתָה מִקְפֵּת בְּלִפְיֵי אֵשׁ.

כָּל בַּת שֶׁתְּשִׁיבֵר כְּעַת אֶת הַשְּׂאוּמִי, בְּרַגְעַ הַזֶּה תִּנְתֵּן אוֹתוֹ, תִּאָרֶץ אֶת הַשְּׂמֵלָה. תִּזְכֶּה לְלִפְיֵי אֵשׁ מִסְבִּיב וְתִזְכֶּה לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם
רְבִיעִי לַיִל ב"ח שְׁבֹט
פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים לְאַחַר
תְּפִלַּת מַעֲרִיב**

אז "אם חָבַל תְּחַבֵּל שְׁלֵמַת רַעְדֵךְ"

וּמֵאֲלֵף קִשְׁתוֹת. בְּעֶזְרַת ה' כָּל אֶחָד יִגִּיד כָּל יוֹם שְׁלוֹשָׁה תְּקוּנֵי הַכְּלָלִי כָּל אֶחָד עַד סוֹף הַמְּלַחְמָה. וְאִז נִזְכֶּה לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם
רְבִיעִי לַיִל ה' אֶדְר־א'
פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה לְאַחַר
תְּפִלַּת מַעֲרִיב**

כָּל יוֹם נְהַרְגִים שְׁלוֹשָׁה בַּחוּרִים, עַכְשָׁו – הַיּוֹם נְהַרְגוּ שְׁלוֹשָׁה בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל, צְדִיקִים קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים. כָּל יוֹם נְהַרְגִים שְׁלוֹשָׁה. זֶה עֲדִין [בְּגִלְל] שְׁלֹא שְׁבָרוּ אֶת כָּל הַשְּׂאוּמִי, כָּל בַּת תְּשִׁיבֵר אֶת הַשְּׂאוּמִי שְׁלֹה. כָּל בֶּן יִשְׁבֹּר אֶת הַשְּׂאוּמִי שְׁלוֹ. וְכָל בַּת תֵּלֶךְ אֶרֶץ עַד הַקְּרֶסֶל, גַּם זֶה שְׁנוּלָדָה בְּמֵאָה שְׁעָרִים.

כָּל בַּת תִּסַּע לְקַבֵּר רַחֵל כָּל יוֹם, עַד שֶׁתִּגְמַר הַמְּלַחְמָה. זֶה עַד פֶּסַח, כִּי מִתְקַדְּמִים רַק בֵּית בֵּית. אִז כָּל הַבְּנוֹת בְּלִי יֵצֵא מִהַכְּלָל חִיבוֹת לְסוּעַ לְקַבֵּר רַחֵל, כָּל יוֹם, לְמֵאֲמַע רוּחַ עֵל, לְהִיּוֹת שֵׁם שְׁעָה שְׁלֵמָה וְלַהֲגִיד שֵׁם תְּהֵלִים. בְּעֶזְרַת ה' תְּבוֹא הַגֵּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!.

הַבְּנוֹת הָיוּ נְבִיאוֹת, הֵם רְאוּ מִסּוֹף
הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ.

כְּמוֹ שֶׁרַח בַּת אֲשֵׁר, שִׁדְעָה עַל פִּי
נְבוֹאָה שְׁיוֹסֵף חֵי, כִּי מִי שֶׁגָּלָה
[לְיַעֲקֹב] שְׁיוֹסֵף חֵי, הָיָה [אָמֹר
לְהִיּוֹת] מֵת עַל הַמָּקוֹם. כִּי [יַעֲקֹב הָיָה
אוֹמֵר לוֹ:] 'עֲשִׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה
אֶתָּה לֹא מְגַלֶּה לִּי, אֵיךְ אֶתָּה יְכוֹל
לְרַאוֹת אֶת הַסֶּבֶא יוֹשֵׁב עַל הָאָרֶץ
וּבֹכָה, עֲשִׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה וְאֶתָּה
לֹא מְגַלֶּה'. אַז שֶׁרַח בַּת אֲשֵׁר
אָמְרָה: אֶפְלוּ שְׂאֵנֵי אָמוֹת לֹא
אֶכְפַּת לִּי. אַז שׁוֹאֵל הַבַּעַל
הַטּוֹרִים אֵיךְ הִיא יִדְעָה, מֵאִיפֹה
הִיא יִדְעָה שֶׁהוּא חֵי, אַז אָמְרוּ
אֲשֶׁר גָּלָה לָהּ, אֲשֶׁר גָּלָה לָהּ. אַז
הוּא הָיָה בְּחֵרֶם, [ובַּמֵּת יִדְעָה זֹאת
בְּנִבּוּאָה].

"וְלֹאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מְבָנִים אֲשֶׁר"
[דְּבָרִים ל"ג כ"ד] זֶה גִּימְטְרִיא "רוּחַ
חֻכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה"
[יִשְׁעִיָּהוּ י"א ב']. כִּי אִם אָדָם הוֹלֵךְ עִם
שְׂמֵלָה אֶרְכָּה, הוּא שׁוֹכֵר אֶת
הַשְּׂאוּמִי, אַז הוּא זוֹכֵה "רוּחַ
חֻכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה
רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת ה'". לָכֵן אֲשֶׁר
זָכָה שְׂכָל הַבְּנוֹת שָׁלוּ הָיוּ תָּמִיד
טְהוֹרוֹת, אֵף פְּעַם לֹא הָיוּ
טְמֵאוֹת. וְלָכֵן הַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים,

[שְׂמוֹת כ"ב כ"ה), אִם הַשְּׂמֵלָה הִיא לֹא
אֶרְכָּה מִסְפִּיק, אַז נִהְרָגִים כָּל יוֹם
מֵאֵה חִילִים, כָּל יוֹם עֲשָׂר חִילִים
נִהְרָגִים, עֲשָׂרָה פְּצוּעִים. כָּל אֶחָד
צָרִיף לְשׁוֹבֵר אֶת הַשְּׂאוּמִי שָׁלוּ, כָּל
בַּת תְּשׁוּבָה אֶת הַשְּׂאוּמִי, כָּל בֶּן
יִשְׁבֵּר אֶת הַשְּׂאוּמִי, וְאִז יִהְיֶה
[עֲלֵיהֶם] עֲמוּדָא דְנוֹרָא. [כְּמוֹ דְבִוְרָה]
אֶשֶׁת לְפִידוֹת שֶׁהִיָּתָה מְקַפֶּת
בְּלִפְיָדִים. דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה הִיָּתָה
מְקַפֶּת בְּלִפְיָדֵי אֵשׁ, כָּל יוֹם הִיא
הִיָּתָה מְתַנַּבֵּאת.

וְכָל הַבְּנוֹת הָיוּ נְבִיאוֹת, שֶׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף נְבִיאוֹת. בְּכָל דּוֹר,
בְּכָל בֵּית רֵאשׁוֹן, שְׂמוֹנֵה מֵאוֹת
חֲמִשִּׁים שָׁנָה. וּבְזִמָּן שִׁילָה, בְּזִמָּן
הַמְשָׁכָן, כָּלֵם הָיוּ נְבִיאוֹת כָּל

רַק לְקַחוּ מִשְׁבֵּט אֲשֶׁר.

הַשָּׂאוּמִי, תִּזְכֶּה לֵהִיֹּת מְקַפֵּת בְּלִהְבוֹת אֵשׁ, תּוּכַל לְעוֹף בְּאוֹיֵר.

כְּמוֹ בְּנוֹת צְפוּרִי, שֶׁהָיוּ עֲפוֹת בְּאוֹיֵר, מְגִיעוֹת – חוֹזְרוֹת הַבֵּיתָה לִפְנֵי הַנֶּזֶק הַחֲמָה. עוֹד חוֹזְרוֹת הַבֵּיתָה, שׁוֹלְחוֹת אֶת הַיְלָדִים לְחֻדְרִים. הַסְּפִיקוּ גַם לֵהִיֹּת בְּכַתֵּל וְגַם לִשְׁלַח אֶת הַיְלָדִים. אֲשֶׁר יְכוּלָה לְהַסְפִּיק הַכֹּל, גַּם לֵהִיֹּת בְּכַתֵּל, גַּם לִשְׁלַח אֶת הַיְלָדִים לְחֻדְרֵי. בְּשֵׁשׁ וְחֲצִי זֶה הַנֶּזֶק הַיּוֹם, וְכֹל יוֹם זֶה מִתְקַדֵּם בְּדַקָּה. כֹּל אֲשֶׁר יְכוּלָה לִזְכּוֹת לְכֹל, גַּם לְהַתְפַּלֵּל. אִם אֲשֶׁר מִתְפַּלֵּלֶת שְׁלוֹשָׁה תְּפִלוֹת בְּיוֹם, אִזּוֹ הִיא תִּזְכֶּה לְעוֹף בְּאוֹיֵר, לְעַמּוּדֵי אֵשׁ, לְשִׁבֹר אֶת הַשָּׂאוּמִי, אֶת הַסְּמֵרְטוֹן, לְשִׁבֹר אֶת זֶה לְרִסְיִסִים, הִיא תִּרְאֶה אֶת [הַגְּאֻלָּה]. בְּזִכּוֹת זֶה הַמְּלַחְמָה תִּפְסֹק וְנִזְכֶּה לְגְאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

וְזֶה שְׂאֵמְרָה לְאֵה "בְּאֲשֶׁרֵי כִי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת" (בְּרֵאשִׁית ל' י"ג) כִּי כָּל הַבְּנוֹת שֶׁל אֲשֶׁר הָיוּ תְּמִיד טְהוֹרוֹת תְּמִיד קְדוֹשׁוֹת. כִּי הַגְּאֻלָּה תָּבוֹא רַק עַל יְדֵי הַבְּנוֹת, הַגְּאֻלָּה... רַבֵּינוּ אָמַר שֶׁרַק הַגְּאֻלָּה תָּבוֹא עַל יְדֵי הַבְּנוֹת, שְׁשׁוֹכְרוֹת אֶת הַשָּׂאוּמִי וְאֶת הַדְּבָרִים הַטְּמֵאִים, מְנַפְצוֹת אוֹתָם. אִזּוֹ הֵם תְּבֹאנָה אֶת הַגְּאֻלָּה וּבְזִכּוֹתָם תִּפְסֹק הַמְּלַחְמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיַּל ב"ט שֶׁבַט פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרֵּב

כֹּל יוֹם נִהְרָגִים עֲשָׂרָה יְהוּדִים, וְעֲשָׂרָה פְּצוּעִים קָשָׁה בְּלִי יָדִים בְּלִי רַגְלִים. הַכֹּל כִּי עוֹד לֹא כָּל אַחַת מְאָרִיכָה אֶת הַשְּׁמֵלָה, בְּרַגַע שְׁכָל אַחַת תִּאָרֶךְ אֶת הַשְּׁמֵלָה וְאֶת הַשְּׁרוּוֹלִים יוֹתֵר לֹא יִהְרַג שׁוֹם יְהוּדִי. תִּשְׁבֹּר אֶת הַשָּׂאוּמִי. דְּבוּרָה שְׁבָרָה אֶת הַשָּׂאוּמִי, אִזּוֹ הִיא זִכְתָּה לְעַמּוּד אֵשׁ, הִיתָה אֲשֶׁת לְפִידוֹת, מְקַפֵּת בְּלִפְיָדֵי אֵשׁ! כֹּל בֵּת שֶׁתִּשְׁבֹּר אֶת

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי לַיַּל ל' שֶׁבַט א' דד"ה אֶדְר־א' פְּרֻשַׁת מִשְׁפָּטִים לְאַחַר תְּפִלַּת מְעַרֵּב

שְׁלוֹשָׁה פְּצוּעִים קָשָׁה בְּלִי יָדִים

בלי רגלים מ[גרי חזבאללה בעיר] קרית שמונה. [שר הבטחון] יואב גלנט מבטיח לכלם לחזור לישובים, לחנייתה, שלומי, לקרית שמונה, הוא אחראי על כלם, אין מה לפחד, והוא אחראי שלא יפלו טילים יותר, ובמציאות עדין יורים טילים].

וכל זה כי עדין לא כל הבנות האריכו את השמלות, ולא שברו את השאומי שלהם. דבורה הנביאה שברה את השאומי שלה, אז היא זכתה לעמודא דנורא, לפידי אש, [כמו דבורה הנביאה שנקראת] "אשת לפידות".

כל בת שתשבר את השאומי שלה, תזכה ללפידי אש לעוף באויר, כמו נשות צפורי שעפו באויר. כמו שרח בת אשר שהיתה נביאה. בכל דור ודור היו שש מאות אלף נביאות, כל בית

ראשון, כל ימי השופטים, כל מקדש שילה. שלוש מאות שלושים ותשע שנה מקדש שילה, ארבע מאות ועשר בית ראשון, מאתים ארבע מאות (ועשר) [ועשרים] בית שני. כלם היו עפות באויר, גם בית ראשון, גם בית שני. מרוב התשוקה להתפלל מנחה, מעריב, שחרית. היו מגיעות לשלח את הילדים לחידר, וגם להתפלל. אשה יכולה להספיק הכל, גם להתפלל - שש וחצי זה כבר נץ, עוד מעט שש עשרים וחמש. היא יכולה להספיק הכל, שש וחצי לגמר את התפלה. לבוא הביתה לפני שבע, עד שמונה לשלח את הילדים לחדרים. ועוד עם תקון הכללי ביד, יגידו כלם תקון הכללי. ואז נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן!

שיעור שנמסר ביום שני יט שבט

לא מכרו כבשה?

אלא כל העבודה של האדם זה להיות סנדלרים, אדם בא לעולם להיות סנדלר, מה, הוא היה עני

[האחים בני יעקב עד שהשליכו את יוסף לבור] הלכו יחפים, כולם הלכו יחפים, לא היה נעליים, [ומכרו את יוסף וקנו בכסף שקבלו נעלים, ושואל למה בשביל לקנות נעלים מכרו את יוסף] אי אפשר למכור כבשה? למה

להיות סנדלר?
מה לא היה לו
פרנסה? [עד
שהלך לתפור
מנעלים?].

אלא עבודת
הצדיקים זה
לעשות נעליים
לשכינה, כי
אנחנו צריכים
להוריד את
השכינה לארץ,
כל העבודה
להוריד את
השכינה לארץ.

וזה העניין של
ארץ ישראל,

שר' נתן מסביר שאת זה
המרגלים לא הבינו, כי המרגלים
היו בחינת לאה, וארץ ישראל זה
בחינת רחל, ר'חוב ל'בוא ח'מת
זה [ר"ת] רחל, ו-ל'תור א'ת ה'ארץ
זה [ר"ת] לאה, כי משה היה לאה,
ויהושע היה רחל, כי יהושע זה
מהיסוד וזה [- כלב] מהטבור.

- חנוך?² לא היה לו פרדסים, לא
היה לו נכסים, לא היה לו גדל"ן,
לא היה לו בניינים, לא היה לו
שכונות? כתוב שאליהו הנביא
היה לו חמש ערים או 60 ערים,
צריכים לראות עוד פעם, היה לו
ערים מדינות, חנוך בן ירד חי
365 שנה, מה פתאום הוא הלך

❁ מראי מקומות והערות ❁

תפירה אומר ברוך שם כבוד מלכותו.
עיי"ש.

² מגלה עמוקות פר' וישב
"ושלף איש נעלו" - נעל"ו בגימ' יוס"ף,
שהיה ברזא דחנוך תופר מנעלים, ועל כל

הצדיק תצעק לה!], יש לך קושיא על הצדיק, קושיא על אברהם, [צריך לדעת] מה אברהם לא ראה מה שאתה ראית? [ואם אליעזר ראה את עשו יוצא מרבקה, אברהם וודאי ראה זאת].

אם אברהם אמר אני רואה שם [בחרן שידוך ליצחק], רש"י אומר [על הפסוק: "ואיש לא ידעה", הייתה אחת [כשרה] בכל חרן, היום אי אפשר גם למצוא אחת, אבל אז עוד היה אפשר למצוא אחת, זה עוד היה דבר גדול, איך הוא ימצא סיכה בערמת קש? ימצא אשה אחת בתוך עיר שלמה. כתוב נינווה זה [מהלך] שלוש ימים, אז חרן גם היה שלושה ימים, חרן לא הייתה פחות מנינווה, נינווה מהלך שלושה ימים.

כי דבר בעתו מביא שבכל דור קמים כמה אנשים ואומרים [כמו שאמור יונה הנביא בנינוה]: עוד 40 יום נינווה מתהפכת, הוא מביא ב2012, תקע"ג [אולי צ"ל: תשע"ג] זה כבר היה חודש דצמבר, 12, שהאצטקים עשו חשבון שבעוד ארבע אלף שנים העולם נחרב, הם עשו לוח לארבע אלף שנים,

כלב בן יפונה, עבדי, "ועבדי כלב יקב היתה רוח אחרת עמו" (במדבר יד, כד), עבדי כלב! הוא תיקן את אליעזר [עבד אברהם], אליעזר אמר לי [ש]הוא רואה את עשו [יוצא מרבקה], מה הולכים להביא את עשו ליצחק? אני לא הבנתי את זה, לא קלטתי את זה, אמרתי תבטל את זה [שלא יביא את רבקה ליצחק לאישה], הוא אומר לא, רבקה רוצה לבוא, היא אומרת 'אלך', אני לא יכול לפגוע בה, אסור לפגוע בשידוך, אם עושים שידוך אסור לפגוע בכלה, איך אני אפגע בה? אמרתי מה, תברח בלילה, ב2 בלילה, שהיא ישנה, יש לך עשרה גמלים, תברח איתם! [אמר אליעזר:] היא רוצה גם לבוא עם הגמלים.

פתאום הגיע אלי ר' נפתלי רופשיצער, זה היה ר' נפתלי רופשיצער, הביא לי את הספר 'אמרי נועם', יש ספר 'אמרי נועם' שהנכד' של ר' נפתלי רופשיצער חיבר את זה, בספר 'אמרי נועם' כתוב: מחריש [כמו שיבאר]. הרב'ה אומר [יש לך על הצדיק] 'קְשִׁיא', ש'מע ה' ק'ולי א'קרא [ר"ת קשיא, לרמז שאם יש לך קושיא על

ההרים, אמרו יהיה מבול.
 כי ה' יכל את נח לשים [בזמן המבול] על אחד ההרים, למה הוא צריך לשים אותו בתיבה? אלא הוא היה צריך [להצטער בתיבה כן] הוא לא החזיר את העולם בתשובה, בכל דור אפשר להחזיר את העולם בתשובה, גם ירמיה יכל להחזיר בתשובה, כתוב שירמיהו פחד להגיד לאבות מה שקרה, [לכן] הוא אמר [לאבות] תבואו להר הבית, תראו מה קרה, [כי אם היה אומר לאבות שנחרב בית המקדש בימיו, היו האבות אומרים לו:] איך לא החזרת אותם בתשובה? אדם יכול להחזיר בתשובה.

[על]

כתבו את הלוח לפני ארבע אלף שנים, מזמן אברהם אבינו, אברהם אבינו זה 1948 [לבריאת העולם], ואברהם אבינו היה בגיל 500 אם הוא היה ממשיך לחיות שהיה יציאת מצריים, [שהרי יציאת מצרים היה בשנת 2448 לבריאת העולם, 500 שנה אחר לידת אברהם אבינו], זה [לפני] 3300, אז פחות [אולי צ"ל: ועוד] 500 זה בדיוק 3800, אז נולד אברהם אבינו, שזה 48, עכשיו זה 80, זה 30 שנה 35, בדיוק לפני 3835 שנה נולד אברהם אבינו, ומאז התחילו האצטקים, העולם כבר היה מפותח, עשו לוח שנה לארבע אלף שנה, שהעולם יחרב עוד ארבע אלף שנה בחודש 12 ב-21 לחודש, [וכשנגמר החשבון הזה, בשנת 2012], אנשים עלו על

את האח שלהם, והאחים הלכו לפי הרמב"ם שמותר למכור את נפתלי, הלכות עבדים פרק ט' הלכה א' פוסק הרמב"ם שאם יש לאדם אח שנולד [לאביו] מהשפחה אפשר למכור אותו לקבל מיליארד דולר, כזה נפתלי [ש]הוא יודע לקפוץ, גם היום הוא קופץ, אז הוא קופץ מחברון לקהיר, ומקהיר לחברון.

[ומקריא מדברי הרמב"ם שם:] "ישראל שבא על שפחה", יש לו שפחה, כתוב בהוריות דף ו' עמוד א'⁴

מְכַרְם בְּכֶסֶף [צִדִּיק וְאֲבִיוֹן בְּעִבּוּר וְעֲלִים] (עמוס ב, ו), אז העבודה של יוסף הצדיק היה להחזיר בתשובה, יוסף הצדיק החזיר את כולם בתשובה, לא היה אחד שהוא לא החזיר אותו בתשובה.

[נאמר ביוסף:] "וְהוּא נָעַר אֶת בְּנֵי בְלָהָה וְאֶת בְּנֵי זִלְפָּה" (בראשית לו, ב), כי הם [- האחים בני לאה] טענו שבני השפחות [כלומר שדן ונפתלי גד ושר בני בלהה וזלפה הם עבדים], כתוב ברמב"ם בהלכות קניין, עבדים פרק ט'³ שלאחים מותר למכור

❁ מראי מקומות והערות ❁

שנים עשר שעירים, אי נמי דחטאו שבעה שבטים ושאר אינך בגרירה, ולרבי שמעון נמי משכחת לה - כגון דחטאו אחד עשר שבטים, דמיתו אחד עשר שעירים ואידך דב"ד, אלא לרבי מאיר דאמר: בית דין מביאין ולא צבור, שנים עשר היכי משכחת ליה? כגון דחטאו והדר חטאו והדר חטאו, עד תריסר זימני. והא מייתי להו הנהו דחטאו! אמר רב פפא: כי גמירי חטאת שמתו בעליה במיתה - הני מילי ביחיד, אבל לא בצבור, לפי שאין מיתה בצבור. מנא ליה לרב פפא הא? אילימא מדכתיב: תחת אבותיך יהיו בניך, אי הכי, אפילו ביחיד נמי! אלא דוקא דרב פפא משעיר דראש חדש, דאמר רחמנא: מייתי מתרומת הלשכה, והא מייתי להו מישראל, והנך דפיישי היכי מייתי? אלא שמע מינה: חטאת שמתו בעליה בצבור קרבה. מי דמי? שעיר ר"ח דלמא לא מייתו מצבור, אבל הכא ודאי מייתו! אלא טעמא דרב פפא מהכא, דכתיב: כפר לעמך

³ רמב"ם הלכות עבדים פרק ט הלכה א: ישראל שבא על שפחה כנענית אף על פי שהיא שפחתו ה"ז הולד כנעני לכל דבר ונמכר ונקנה ומשתמשים בו לעולם כשאר העבדים.

השגת הראב"ד: ישראל שבא על שפחה כנענית וכו' עד וכל אחד מאלו הרי הוא כעבד כנעני לכל דבר. א"א לא נהיר ומהו לכל דבר.

⁴ הוריות ו עמוד א

אמר רבי יוסי: הבאים מהשבי הגולה הקריבו [עלות] לאלהי ישראל פרים שנים עשר וגו' הכל עולה, הכל עולה סלקא דעתך? אפשר שחטאת עולה? אלא הכל כעולה, מה עולה לא נאכלת, אף חטאת לא נאכלת; דתניא, רבי יהודה אומר: על עבודת כוכבים הביאום, ואמר רב יהודה אמר שמואל: על עבודת כוכבים שעשו בימי צדקיהו. בשלמא לרבי יהודה, משכחת לה להני שנים עשר חטאות - כגון דחטאו שנים עשר שבטים, דמייתו

הכותל, בית המקדש.

אז [אחר שבעים שנה בגלות בבל] פתאום רואים [שבית המקדש נבנה שוב], כתוב [שבחנוכת בית המקדש השני:] ולא שמעו את קול השמחה מקול הבכייה, ["ואין העם מפירים קול תרועת השמחה לקול בכי העם" (עזרא ג, יא)], אנשים רק בכו, רק בכו [שזכרו החטאים שחטאו שבעים שנה קודם בשפחה חרופה (כך מבואר בגמרא בהערה)], לא יכלו לשמוח [מבניית בית המקדש השני], רצו לשמוח לא יכלו, ולא שמעו את קול השמחה מקול הבכייה, 40 אלף איש בוכים, הם כולם ראו את הבית הראשון. אז כתוב כאן בעזרא, עזרא ונחמיה סוף פרק ג'⁵ "ואין

שכולם הביאו קורבנות [אשם שפחה חרופה על חטאים שחטאו עם שפחות שבעים שנה קודם בימי בית המקדש הראשון], כל אלה שעלו [מבבל לבנות את בית המקדש], עלו 40 אלף וכולם ראו [שבעים שנה קודם] את הכותל, כולם ראו את בית המקדש, אני עוד ראיתי את הכותל שהייתי ילד בן שבע, אחרי זה 19 שנה [שירושלים העתיקה הייתה בידי הירדנים] לא ראיתי, ואחרי 19 שנה ראינו מחדש, 70 שנה זה כלום, מי שהיה [בחורבן בית המקדש הראשון] בגיל 20, אז הוא בגיל 90, מי שהיה בגיל חמש הוא בגיל 75, 75 זה גיל צעיר, כולם זכרו את

מראי מקומות והערות

⁵ עזרא פרק ג

(י) וַיִּסְדּוּ הַבָּנִים אֶת־הַיְכָל ה' וַיַּעֲמִידוּ הַכֹּהֲנִים מִלְבָּשִׁים בְּחֻצְרוֹת וְהַלְוִיִּם בְּנֵי־אֶסָף בְּמִצְלֹתֵימָם לְהַלֵּל אֶת־ה' עַל־יְדֵי דָוִד מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל: (יא) וַיַּעֲנוּ בְּהַלֵּל וּבְהוֹדֹת לַה' כִּי טוֹב כִּי־לַעֲוֹלָם חֲסִדוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל וְכָל־הָעָם הֲרִיעוּ תְרוּעָה גְדוֹלָה בְּהַלֵּל לַה' עַל הוֹסֵד בְּיַת־ה': (יב) וְרַבִּים מִהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְרֹאשֵׁי הָאֲבוֹת הַזְּקֵנִים אָשֶׁר רָאוּ אֶת־הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּחִסְדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בְּכִים בְּקוֹל גְּדוֹל וְרַבִּים בְּתְרוּעָה בְּשִׂמְחָה לְהַרִים קוֹל: (יג) וַאֲזַי הָעָם מִפִּירֵים קוֹל תְּרוּעַת הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכֵי הָעָם כִּי הָעָם מִרְעִים תְּרוּעָה גְדוֹלָה וְהַקוֹל נִשְׁמַע עַד־לְמַרְחֹק:

ישראל אשר פדית ה', ראויה כפרה זו שתכפר על יוצאי מצרים, מדכתיב אשר פדית. מי דמי? התם כולהו איתינון, מגו דמכפרה אחיים מכפרה נמי אמתים, אלא הכא מי הוו חיים? אין הכי נמי, דכתיב: ורבים מהכהנים והלוים וראשי האבות וגו'. ודלמא מועטין הוו ולא רבים הוו! הכתיב: (ולא הכירו בקול) [ואין העם מכירים קול] תרועת השמחה לקול בכי העם [וגו'] והקול נשמע עד למרחוק, והא מזידין הוו! הוראת שעה היתה. הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי, אילים תשעים וששה כבשים שבעים ושבעה כנגד מי? אלא הוראת שעה היתה, הכא נמי הוראת שעה היתה

המקדש בנוי מכמה עצים].

אי אפשר לשמוע את קול תרועת השמחה מקול בכי העם, וכל העם בוכים בקול גדול, ורבים מהכהנים והלויים, כולם ראו את הבית הראשון, 'אשר ראו את הבית הראשון ביסדו זה הבית בעיניהם בוכים בקול גדול, קול גדול, לא שומעים את תרועת השמחה מקול בכי העם, כולם בוכים בקול גדול, מה, זה בית המקדש? זה מה שעשינו? לזה הגענו אחרי 70 שנה?

כי המן ידע שנבנה, כל הסיפור עם המן זה שנתיים לפני בניין בית המקדש, הגמרא אומרת שזה היה צריך להיות ממש ביחד, אז היה שנתיים בלועזות, שנתיים ל[מלכות] דריוש [שמלך אחר אחשוורוש], למה? היה צריך להיות מיד [אחר המעשה המסופר במגילת אסתר] שנפטר אחשוורוש, אחשוורוש נפטר ושנתיים לדריוש [בן אחשוורוש].

האר"י מביא שדרויש היה הבן

העם מכירים קול תרועת השמחה, אי אפשר לשמוע את קול השמחה, שמחים, תוקעים בשופרות, רוקדים, כולם היו פעם ברסלב, ושמחים, ורוקדים, ולא שומעים את השמחה, "ואין העם מכירים את קול תרועת השמחה מקול הבכייה", ואנשים רק בוכים בוכים.

[כדי לבנות את בית המקדש השני לא היה להם יכולות ולכן] לקחו כמה דיקטים, כמה קרשים מהפסולת, פסולת דגן ויקב, ומצאו כמה ענפים, ועשו בית מקדש מכמה ענפים והביאו יריעות, חלק היה יריעות, [וזה היה עוד סיבה שבכו, שזכרו את פאר בית המקדש הראשון, וראו את עליבות בית המקדש השני כפי שמבאר].

בכי העם, אי אפשר לשמוע את השמחה מקול בכי העם, כי העם מריעים תרועה גדולה, וכולם רק בוכים, 40 אלף אנשים בוכים, כולם עכשיו בגיל 75, בגיל 90, בגיל מאה אפילו, אנשים חיו אפילו עד גיל 200, וכולם זכרו את הבית הראשון, שהיה כולו זהב, כולו התנשא לגובה מאה אמות, מה קורה כאן, [שעכשיו בית

הזה, מי כופה אותך?⁷

והרבי'ה היה לו רק כמספר הילדים, היו בנות שהיו כותבות מכתבים לפני החתונה שהם רוצות כמספר הילדים, היו שומעות את השיעורים, רוצות כמספר הילדים לא רוצים יותר, לא צריך יותר, מזה, אם הבעל הוא לא אומר מילים מעליבות, הוא לא אומר

של אסתר שנולד מהשדה⁶, כי אסתר שלחה [לאחשוורוש] שדה, גם יעל שלחה [לסיסרא] שדה.

היצר הרע זה שד, אדם נולד עם שד ועכשיו בגיל הבר מצוה הוא מקבל כח לדחות את השד, היצר הרע זה שד כזה, מי כפה אותך? זה השד, כל היצר הרע זה רק שד, אדם צריך להילחם עם השד הזה, 120 שנה להילחם עם השד

מראי מקומות והערות

אצלה היינו בחינת הלבוש וינס חוצה היינו פנימית].
לכן היה גוי וגם צוה שיבנה בהמ"ק כי הוא נתן רשות תחלה קודם שמלך כורש.

⁷ חיי מוהר"ן - אות תקטט

(פז) פַּעַם אַחַת דִּבֶּר עַמִּי מְעִינֵן הַרְחַקַת תַּאֲוֹה הַפְּלִילִית שֶׁהִיא תַּאֲוַת נְאוּף, וְהִיא מִתְלוּצֵץ מְאֹד מִתַּאֲוֹה זֶה כְּדַרְכּוֹ. עֲנֵה וְאָמַר, תְּמִיד קִשָּׁה אֲצִלִּי מֵה שֶׁאֲמַרְוּ רְבוּתֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה (נְדָרִים כ ע"ב) שֶׁיְהִיָּה דוֹמָה בְּעֵינָיו כְּאֵלוֹ כְּפֹאֵו שֵׁד, מִי כּוֹפֶה אוֹתָהּ. כְּלוּמַר שָׂאֵם יִרְצֶה הָאָדָם לְכַבֵּשׁ תַּאֲוֹתוֹ לְגַמְרֵי, אֵין מִי שֶׁיִּכְפֶּה אוֹתוֹ וְהָבִין:

⁶ עץ חיים - שער מט פרק ו

וזהו ענין אסתר שהיתה מנחת שידה במקומה ומזדווגת עם אחשוורוש כמ"ש פרשת תצא דף רע"ו ובתקונים ד"ן והוא קל"י נגה שלה מבחי' הרע הנקרא שד והיתה יודעת היא ומדרכי להשביע השד היצה"ר שלה ע"י שם המפורש כנוזכר שם שיתלבש בדמות גוף וילך אל אחשוורוש ומשם נולד דריוש בן אסתר מצד השידה ההיא שלה והרי הוא בן אסתר ממש לכן היה חציו טוב וחציו רע. [הגהה - צמח: עם האמור באסתר כאן תבין מ"ש ביוסף ותנח בגדו

ביצר הרע מן הנשואים", כי עד עכשיו אי אפשר היה לקיים את הדבר הזה, עכשיו אפשר לקיים אז צריכים להיזהר עוד יותר, עד עכשיו אדם ידע שאשה זה שטן, יצר הרע, אשה זה מלאך המוות, והוא צריך להיות רחוק מהאשה.

המדריך צעק עלינו שהיינו ילדים: 'למה שבת עוברת עוברים למדרכה השנייה? אני לא ידעתי שעוברים, אני בכלל הלכתי באמצע הכביש, בכלל לא הלכתי על המדרכה, אז הוא צעק המדריך, מדריך חדש, מסעד, הוא צעק עלינו, מה זה, איזה מנהג זה, רואים בת עוברים למדרכה השנייה! אדם יודע - יש בת בורחים לצד השני, ככה גדלנו, ככה גדלנו, בחיפה האדומה גדלנו ככה! עכשיו חיפה דתית.

אנחנו הפכנו, הלכנו עם דגלים באחד במאי [חג הפועלים], ואחרי זה הלכנו עם ספרי תורה, קלטנו שהכל שקר, לא היה אחד במאי,

לה 'את טיפשה', אז האשה לא צריכה את זה, ובמיוחד שהיא כבר בהיריון והיא כבר ילדה היא לא צריכה את זה.

אז הרב'ה אומר כמספר הילדים, 'הפאפא' ר' משה גרינוולד הבן של ר' עמרם, ערוגות הבושם, אז כתוב שזה היה אצלו [אצל ר' עמרם] כמספר הילדים, חמשה ילדים חמשה פעמים, הצדיקים ידעו לכוון חמש פעמים, לא ליפול בזה, כי אדם נופל בזה אז הוא נופל הלאה והלאה, אז זה לא נגמר.

[-] אומר⁸ "משביעו רעב מרעיבו שבע", אם הוא חושב שזה מותר, והוא חושב שזה משביע, אז הוא נופל ונופל ונופל, והילדים יוצאים חילונים. והילדים צריכים לצעוק על האבא, רק לצעוק על האבא, כתוב בפלא יועץ אות ז' שצריכים לצעוק על האבא.

כי אדם חושב שזה מותר, זה לא מותר! זה איסור כפול! "ויגער

מראי מקומות והערות

אמר רבי יוחנן: אבר קטן יש לו לאדם, מרעיבו - שבע, משביעו - רעב, שנאמר כמרעיתם וישבעו וגו'.

⁸ סוכה נב, ע"ב

זה יצר הרע, זה שטן, זה מלאך המוות, פתאום אומרים לו תגור בחדר אחד, בבית אחד, אז הוא נופל פתאום מאגרא רמה לבירא עמקתא, והוא חושב שזה מותר, ו[באמת] זה אותו איסור, זה אותו איסור! רק מה שצריכים לשמח את השני, להתייחס, אדם אמר לה את טיפשה [בסוף] הוא צריך לפייס אותה.

עכשיו קראתי על ר' אביגדור מילר, הרב מילר, ראש ישיבת חיים ברלין, הוא למד שש שנים בסלבודקה, הוא אומר שכל סלבודקה הייתה ספוגה מ'קצות החושן', אפילו השדות! אפילו הפרחים! הרקפות! האילנות!

א⁹.

אז עכשיו מדברים על זה,

ולא, אנשים מתו בשביל שיהיה שלטון פועלים, אבל הם לא חשבו על [טובת הפועלים], הם הלכו נגד התורה, להיפך, הם רצו למחוק את הכל, אז הלכנו עם ספרי תורה ברחובות, וכולם רצו [לנשק את הספרי תורה].

אז המדריך היה צועק עלינו: עד מתי יהיה המנהג הרע הזה, שאדם רואה בת הוא עובר למדרכה השנייה, אני זוכר את זה עד היום, אני בכלל לא רציתי לראות בנות, אז הלכתי באמצע הכביש, אנשים צעקו על אמא שלי, הבן שלך הולך באמצע הכביש, בתוך המכוניות, תעצרי אותו.

אז מדברים על זה שאדם עד, החתונה יודע שאשה זה איסור,

מראי מקומות והערות

יפסיקו לקנות את השטיחים שלה, יבוא לעזה אנשים, שטיחים אדומים... אז כל הכרמל היה ממש שטיח אדום אי אפשר לתאר את זה איזה יופי זה איזה, בדיוק הלכנו לאלישע לדודה מלכה היא ילדה את שמואל פירסט אז הלכנו הכל היה ממש, אמרתי חבל שזה שבת הייתי יכול לקטוף את כל הכרמל הכל היה כלניות, כלניות אדמדמות היינו שרים שירים אז עכשיו זה חודש שבט הכל כלניות הכל רקפות, ללכת לשדות זה כ"ף

⁹ עכשיו הביאו לנו רקפות בחדר של הרבנית, היינו קוטפים רקפות כלניות כל הכרמל היה מלא כלניות, עכשיו זה חודש שבט, עכשיו הכל כלניות, והכל מרבד אדום, שטיח פרסי אדום. רוצים גם את עזה להפוך לשטיח פרסי אדום, זה התוכנית עכשיו, לכן איראן כל כך נגד, כי מי יקנה את השטיחים שלה, אם כל עזה יהפך לשטיח פרסי אדום אז מי יקנה [מהם], אז לכן היא נלחמת בכל הכוח, אומרת לחות'ים לירות טילים,

אז כדאי לשלם עליו מיליארד דולר, תוך 20 יום מכסים את זה, ואחרי זה כל השנה, 180 כפול מיליארד דולר זה 180 מיליארד דולר בשנה, 360 יום אז כל 20 יום, כן, זה יוצא 180 לחלק 20 זה 90 זה 90 זה 360 אז זה יוצא 90 מיליארד אפשר להרוויח 90 מיליארד בשנה, משתמשים בו לעולם.

אז אדם אם יש לו ילד מהשפחה, הוא יכול למכור אותו, זה (רמב"ם) קניין (הלכות נחלות), וזה גם הוא מביא במשפטים, בשני מקומות הרמב"ם מביא, שאם אדם יש לו ילד מהשפחה, אפשר למכור אותו, אז אם יש כזה נפתלי, ודן גם קפץ, חושים בן דן גם נתן קפיצה, כי שואלים איך זה עשרה, יהודה אמר אתם לוקחים תשע [שווקים במצרים להחריב] אני שלוש, [הרי יחד עם יהודה אין עשר אלא] יש תשע אחים, כי שמעון בבית סוהר, ובנימין בבית סוהר, כולם היו בכלא, היה להם שם עבריינים, לא הרשו להם

שהרמב"ם אומר שאם הילד בא מהשפחה מותר למכור אותו, אז אם נפתלי קופץ, הוא יכול לקפוץ מחברון לקהיר ומקהיר לחברון, אז הוא גם יכול לעוף מאלכסנדריה לניו יורק, ישימו מיליון [אנשים] פה מיליון שם, כל אחד נותן רק דולר [לראות איך אדם קופץ כזה מרחק עצום], לא צריך לתת יותר מדולר, זה מספיק דולר, מיליון איש כל אחד דולר, זה מיליון פה מיליון שם, זה שני מיליון, כל חצי שעה הוא עושה קפיצה, שתי קפיצות בשעה, זה ארבע מיליון דולר בשעה. כפול 12 [שעות ביום] זה 48 מיליון, עוד חצי שעה זה 50 מיליון [ביום], כפול 20 יום זה מיליארד, אז יכולים בעשרים [לכסות עלות של עבד כזה, גם הוא הוא עולה מיליארד דולר], אתם אין לכם חוש מסחרי, אתם לא יודעים, אתם לא עובדים בנדל"ן, אבל אם הייתם חוש מסחרי הייתם יכולים לעשות מיליארד דולר בעשרים יום.

מראי מקומות והערות

ללכת לשדות רואים הכל מרבדים אדומים.

שטר, אז ר' מאיר אומר שהשטר קידושין זה שטר שחרור, [וחכמים?] אומרים לא, שצריכים שתי שטרות, אם הוא כתב קידושין בלי שחרור אז זה נקרא עבד.

אז [אומר הרמב"ם:] אם האבא ירא שמים, מדקדק במצוות, 'הרי זה [בנו מן השפחה] ירשנו, אבל לא נושא [אותו בן שפחה מהיהודי הירא שמים] בת ישראל, שהרי הוחזקה [אמו] שפחה בפנינו. ואם [אותו אחד שנשא את שפחתו] משאר הדיוטות הוא, אם הוא סתם מסתובב ברחובות עד שלוש בבוקר, שהוא מהמפקירים עצמם, ויש לו כבר כמה ילדים מכמה נשים, אז אפילו שהוא אומר ששחררתי [את שפחתי קודם] לא מאמינים לו, 'הרי זה [בנו מן השפחה] בחזקת עבד, פשוט.

להדליק בל"ג בעומר [ומתריך שחושים בן דן קפץ למצרים לעזרת השבטים והוא היה העשירי].

אז עכשיו אנחנו נמצאים כאן בהלכות משפטים, הלכות נחלות פרק ד' הלכה ו'¹⁰ אז אם אדם יש לו ילד מהשפחה, שזה דין נפתלי גד ואשר, 'מי שהייתה לו שפחה והוליד ממנה בן, אז אם הוא אבא ירא שמים אז אומרים שבטח הוא שחרר [את השפחה לפני הנשואין].

כי ר' מאיר אומר שהשטר קידושין זה שטר שחרור, אדם כותב לשפחה שטר קידושין, הוא צריך לכתוב לה שטר, כי העבד משתחרר בשטר, הוא לא יכול במילים, אי אפשר להגיד לו: 'לך, לא לעבד עברי ולא לעבד כנעני, צריכים לכתוב לו

מראי מקומות והערות

בפנינו, ואם משאר הדיוטות הוא ואין צריך לומר אם היה מן המפקירין עצמן לכך הרי זה בחזקת עבד לכל דבר ואחיו מאביו מוכרין אותו, ואם אין לאביו בן חוץ ממנו אשת אביו מתייבמת, וזה הוא הדין שיראה לי שהוא הולך על עיקרי הקבלה, ויש מי שלא חלק בין כשרים לשאר העם אלא לענין שלא ימכרוהו אחיו בלבד, ויש מי שהורה שאפילו ליורשו לא נחלוק בישראל ואין ראוי לסמוך על דבר זה

¹⁰ רמב"ם הלכות נחלות פרק ד' הלכה ו'

מי שהייתה לו שפחה והוליד ממנה בן והיה נהוג בו מנהג בנים, או שאמר בני הוא ומשוחררת היא אמו, אם תלמיד חכם הוא או אדם כשר שהוא בדוק בדקדוקי מצות הרי זה יירשנו, ואעפ"כ אינו נושא בת ישראל עד שיביא ראיה שנשחררה אמו ואחר כך ילדה שהרי הוחזקה שפחה

בלהה ובני זלפה, בלהה יש לה את דן נפתלי, זלפה יש לה את גד ואשר, מותר למכור אותם.

עכשיו זה היום הולדת של אשר, עכשיו ב(ג) [כ'] שבט, נביא את הלוח שנה, אז הוא מביא שהוא נפטר בגיל 123¹², ביום שהוא נולד הוא נפטר, שבט אשר בן יעקב, "בְּאֶשְׁרֵי כִי אֶשְׂרֹנֵי בָנוֹת" (בראשית ל, יג), כאן בכ' היום זה בדיוק כ' בדיוק היום, היה י"ט היה בר מצוה, עכשיו זה כ', [אשר נולד] בשנת [ב' אלפים] קצ"ה, [וחי] עד שכ"א, כלומר הוא נולד לפני

והאחים שלו [של אותו בן השפחה] ראובן שמעון לוי יהודה יששכר וזבולון יכולים למכור אותו, 'מותר לאחים למכור את אח שלהם', זה הרמב"ם פוסק, הלכה כמו הרמב"ם, ואחיו מאביו מוכרים אותו, אז מותר למכור את [אולי צ"ל: דן נפתלי גד ואשר בני השפחות], זה היה לגיטימי¹¹].

אז לאחים מותר למכור אותו, 'ואחיו מאביו מוכרים אותו', לכן האחים מכרו אותו, מותר לאחים למכור את אח שלהם, אז בני

מראי מקומות והערות

וימת יוסף וכל אחיו ראובן נולד בי"ד בכסליו מת בן מאה חמשים וחמש שנים. שמעון נולד בכ"ח בטבת ומת בן מאה ועשרים שנה. לוי נולד בי"ו בניסן ומת בן מאה שלושים ושבע שנים. יהודה נולד בט"ו בסיון ומת בן מאה ותשע עשרה שנים. דן בט' באלול ומת מאה ועשרים וחמש שנה. נפתלי נולד בה' בתשרי ומת בן מאה שלושים ושלוש שנה. גד בי' במרחשון ומת בן מאה ועשרים וחמש שנים. אשר בכ' בשבט ומת בן מאה ועשרים ושלוש שנים. יששכר נולד בי' באב ומת בן מאה ועשרים ושתיים שנים. זבולון בז' בתשרי ומת בן מאה ועשר שנה. בנימין נולד בי"א במרחשון ומת בן מאה וחמש עשרה שנים. באייר שבט לא נולדו נשתייר לאפרים ומנשה:

¹¹ כמו שעכשיו בהאג אמרו זה לגיטימי להרוג יהודים, היה עכשיו בהאג ביום ששי, פה היה [שעה] שתיים, אמרו מהיום מותר להרוג יהודים, אסור להרוג ערבי, אמרו [לישראל] 30 יום מותר לכם, אחרי 30 יום נעשה דיון חדש, ניתן לכם 30 יום, כי הרגו לכם אלף תהרגו אלף, מה אתם, כבר הרגו 25 אלף, העולם לא מסכים עם זה, אז האג שזה בית דין של נאצים, צאצאי הנאצים, כל ההולנדים זה נאצים, כולם גרמנים, יש שיר ההמנון שלהם, שהם אומרים אנחנו מגזע הגרמנים, ונחסל את כל היהודים, ככה הכניסו בשיר בהמנון שלהם, שהם רוצים לחסל את כל היהודים, אז לא פלא שבהאג אמרו לחסל את כל היהודים, אז זה הסיסמא שלהם.

¹² ילקוט שמעוני שמות - פרק א - המשך רמז קסב

פה [תנא דבי אליהו]: סוף פרק ט'
כתוב: שבאשר לא היה נדות.

[ובתנא דבי אליהו תחילת פרק ט' כתוב
על] דבורה אשת לפידות, [ושם]
הוא אומר שאין הבדל בין איש
ואשה, שום הבדל!, אשה יכולה
להגיע לכל המדרגות, להיות
נביאה, כי [בימי בית ראשון] כולם
היו נביאות, כתוב כאן במדרש
רבה חלק ב' שכל הנשים היו
נביאות פעם, כל הנשים בבית
ראשון היו נביאות, כ"ז עמוד ב'
כאן שיר השירים, [על הפסוק]:
נופת תטופנה שפתותיך כלה,
שכל הנשים היו נביאות, 60
ריבוא נביאים, אחד אמר 120
[ריבוא נביאים] 601 ריבוא נביאות
כל דור¹⁴, כל זה מרומז בשיר

יוסף, יוסף נולד אחרי שבע שנים
אולי שש שנים [מנשואי יעקב עם
רחל]. אשר חי 123 שנה אבל לא
יודעים איפה הוא קבור. [בציון]
יששכר וזבולון [בלבנון] היינו שם,
נסענו אם אבי כץ לחפש את [אחיו
שנעדר] יהודה כץ, כמעט נכנסו
לבירות, אבל בסוף התברר
שהוא נמצא בצד השני, בצד
המזרחי, ברשיעא.

אז אשר: אשרוני בנות, כתוב
בתנא דבי אליהו (סוף פרק ט')
שבאשר לא היה נדות¹³, הבנות
של אשר כי בחיים לא היה להם
מחשבה לא טובה, בת שאין לה
מחשבה לא טובה היא לא תהיה
נדה אף פעם, באשרי כי אשרוני
בנות הם היו השבט הכי גדול, אז

מראי מקומות והערות

לישראל בימי אליהו. ר' יעקב בשם ר'
יחנן אמר מאה ועשרים רבוא, דא"ר יחנן
מגיבת ועד אנטיפטרס ששים רבוא
עיירות ואין לך עיירות מקולקלות בכלן
כבית אל ויריחו שאררה יהושע בית אל
ששם היו שני עגלי זהב של ירבעם
עומדים כתוב אחד אומר (מלכים ב' ב') ויצאו
בני הנביאים אשר בבית אל אל אלישע
נביאים אין פחות משנים ולמה לא
נתפרסמה נבואתן שלא היה צורך לדורות
אמור מעתה כל נבואה ששעתה והיתה
צורך לדורות נתפרסמה וכל נבואה

¹³ תנא דבי אליהו רבה - פרק ט'
[אמר הקדוש ברוך הוא:] אם כן למי אתם
משולים תלמוד לומר (דברים לג) ולאשר
אמר ברוך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וגו'
וכימין דבאן אמרו חכמים על בנותיו של
אשר שהזקנה כבתולה והבתולה אין לה
דמים שנאמר ברזל ונחשת מנעלך וכימין
דבאך:

¹⁴ מדרש רבה שיר השירים פרשה ד
פסקה כג

(א) יא "נפת תטופנה שפתותיך כלה" ר'
דרוסא ור' ירמיה בשם רבי שמואל בר
יצחק ששים רבוא נביאים עמדו להם

אין שום דבר, אדם לבד בתוך מצרים! וכל יום היא [אשת פוטיפר] הייתה באה אליו [לנסות אותו], אחרי זה הוא כבר נהיה מלך, אולי [אז אשת פוטיפר כבר] לא [באה להכשיל אותו], אבל כשהוא היה בבית סוהר היא הייתה באה אליו כל יום, הוא היה שם 12 שנה, הוא היה שם [בבית פוטיפר] 3 פעמים ביום, הוא צריך לעמוד בניסיון, הוא רק רוקד רוקד רוקד רוקד.

לך לך בני' הוא כותב, שהוא היה כל יום בשדות, הוא היה לבד בקולחוז, קראו לו חיים שפירא, הוא היה מ[העיריה] לומז'א, אמא שלו אמרה לו: אתה תנצל, אני עם עשרה ילדים, אין לי לאן ללכת, אז הוא ראה הופביצר אחד, הולך עם שתי מזוודות, כי הוא הגיע לתחנת רכבת, הוא ראה שיורים, כל יהודי יורים בו, ישר מרגישים שזה יהודי - יורים, אז הוא ראה

השירים כ"ז עמוד ב' פרשה ד' נופת תטופנה שפתותיך כלה, שכולם היו נביאות, כולם ראו.

כי בעל הטורים אומר איך ידעה שרח שיוסף חי, [הרי האחים עשו חרם ש]מי שיגלה שיוסף חי ימות על המקום, [כי יעקב יאמר בלבן] 22 שנה אתה מרמה אותי, לוקחים בן מוכרים אותו, אבא יושב על הארץ ובוכה ולא אכפת לאף אחד, אבא בוכה 22 שנה, איפה הלב, איזה לב זה.

[ובאמת] זה לא נמחל וזה לא ימחל, גם שיכוא משיח דבר כזה לא נמחל, כל השואות וכל הפורענויות, כל הטבח שהיה בשמחת תורה, הכל זה [בגלל] מכירת יוסף, זה דבר שלא יכול להימחל, הצער שעשו ליעקב.

ויוסף הוא צריך לרקוד 20 שנה [במצרים] הוא צריך לרקוד להחזיק את עצמו, אין אבא, אין אמא, אין חיזוק, אין שובו בנים,

מראי מקומות והערות

שעמדו לישראל ששים רבוא של נביאים כך עמדו להם ששים רבוא של נביאות ובא שלמה ופרסמן שנאמר נפת תטפנה שפתותיך כלה.

שהיתה שעתה ולא היתה בה צורך לדורות לא נתפרסמה אבל לעתיד לבא הקב"ה מביאן ומפרסם נבואתן הדא הוא דכתיב (זכריה י"ד) ובא ה' אלהי כל קדושים עמך רבי ברכיה בשם רבי חלבו אמר כשם

ראה שהוא תלה את מעיל שלו, את הז'קט, הלך ולקח את הז'קט לבש אותו, עם הפלפלים. והוא ראה שהוא הוריד את המגפיים, לבש את המגפיים שלו. וככה הוא נשכב במיטה עם הז'קט עם השלושה פלפלים עם המגפיים של הקצין הזה, ופתאום פותחים את הדלת שני שומרים נאצים, מעירים, רואים פה שני הופביצרים, אומרים ששש... שני הופביצרים, בוא נברח מפה, שני הופביצרים רוסים פה שוכבים על הדרשים, על המיטות בחדר השנה ברכבת.

וככה הוא הגיע למוסקבה, ואז במוסקבה חילקו את כולם לקולחוזים, אז קולחוזים זה כמו קיבוץ, עובדים הכל משותף, אז היה שם קומביין, אף אחד לא ידע להפעיל אותו, הוא מיד הפעיל את הקומביין, הוא היה היחידי שידע להפעיל את הקומביין, ככה הוא נהיה שם ראש הקולחוז, אבל הוא היה גבר יחידי בכל הקולחוז, כי כולם בגילו, הוא היה בן 19, 19-20, כולם היו מגויסים לצבא, היה מלחמה עם הנאצים, אז כל

הופביצר הולך עם שתי מזוודות, רוסי, אז מיד הוא לקח לו את המזוודות, אמר, אני יעזור לך, וכך הוא עבר איתו כאילו הוא השמש שלו, כאילו הוא הסגן שלו, ככה הוא עבר את כל השומרים הנאצים, כל זה היה בקובנה, הוא עבר את כל השומרים הנאצים, עלו לרכבת.

עכשיו ברכבת יש בדיקות ואין לו פספורט, אין לו תעודת זהות, אין לו כלום, והוא יהודי, יהרגו אותו ברכבת, הרי כל השומרים זה נאצים, הולכים מקרון לקרון, נסענו ברכבות, אז [הקונדוקטורים] הולכים מקרון לקרון, אתה היית ברכבת, הולכים מקרון לקרון בודקים תעודות, טוב הוא בדיוק

רגע באה אליו בחורה אחרת ואומרת לו בוא נתחתן, בוא נתחתן, הוא אומר 'אני יהודי', מה זה יהודי? אין יהודי! גמרנו! נגמר יהודי! אנחנו כולנו סוציאליסטים, אנחנו עכשיו כולנו שווים, אין עמים, נגמר. וכל יום באה אליו בחורה אחרת, בוא נתחתן, הוא שם עם 300 בחורות לבד, אז הוא כל יום הלך לשדה, צעק כל הלילה שהוא יעמוד בניסיון.

השישי לשישי זה היה ט"ו סיון [תש"ד], בשישי לשישי הייתה הפלישה הגדולה, ואז לקח להם מהשישי עד הראשון באוגוסט, כלומר שלושה שבועות, זה היה יוני, השישי ביוני וכל יולי זה 31 יום, יולי זה 30 יום, 30 יום ועוד 24 יום, 54 יום להגיע לפריז לקח להם, ואז כבשו את פריז בלי מלחמה, כי בפריז אסור לעשות מלחמות, אסור לפוצץ שום בית, היטלר אמר לפוצץ את כל הגשרים, אבל זה שקיבל את הפקודה הוא לא הסכים, הוא לא מילא את הפקודה שלו, הוא -) כנראה היטלר רצה לחסל אותו, אבל הוא כבר לא מצא אותו.

אז זה היה באחד באוגוסט כבשו

עד שהוא החליט שהוא מתגייס לצבא, הוא כבר לא יכול לעמוד בניסיון יותר, הוא כבר שנה פה, שנתיים פה, הוא הולך לצבא, הצבא הפולני, אז היה אחד שונא ישראל שהקים את הצבא הפולני ברוסיה, והם היו צריכים לנסוע לאיראן [ומשם להגיע לאנגליה], אז זה היה פרס, היום זה איראן, ומאיראן לנסוע לעירק, ומעירק נוסעים לסוריה, ומסוריה באים לצמח, [15] ובצמח שם כולם יורדים מהרכבות, היהודים היו יורדים מהרכבות ומחליפים את

מראי מקומות והערות

ולבנות שם ישיבה, אז עברנו עכשיו בצמח, פעמיים עברנו בצמח, כי נסענו לבית שאן לרב [דב] קוק, אז עברנו בצמח.

¹⁵ עכשיו עברנו בצמח, היינו בצמח עכשיו, עברנו שם פעמיים, אז בצמח שם זה המקום הכי טוב, צריכים לעשות ישיבה,

את פריז, אז אנחנו נמצאים כבר לפני שנתיים.

אז אנחנו עכשיו מדברים על כל שכל הנשים היו פעם נביאות, והיו עפות באוויר, כתוב כאן במדרש איכה שכולם היו עפות באוויר מרוב השתוקקות להתפלל אז היו עפות באוויר, הנה כאן באות ג' כאן פרשה ג', גדר בעדי ולא אצא¹⁶, מה זה גדר בעדי? שנשים מציפורי היו עפות באוויר, בנות לוד היו עפות באוויר, היו כליל ששי לשות את העיסה, ועד שהעיסה התנפחה הספיקו לחזור, אז הוא

44, אחרי שהשמידו כבר מיליון יהודים [נראה שהכוונה כאן ליהודי הונגריה שמתו כולם בתקופה זו, לא כולל יהודי שאר הארצות], השמידו באושוויץ, כי כל יום היו משמידים 20 אלף, אז 60 יום זה מיליון 200 [אלף], כל יום 20 אלף, כבר לא היה מקום בתנורים, הגויות הגיעו עד התקרה, כל זה היה באושוויץ, את הדודות שלי לא שרפו, העבירו אותם למחנה אחר, את מלכי ואת זאתי שנפטרה עכשיו

מראי מקומות והערות

ה. חד בר נש הוה קאים רדי פסקת תורת' קומוי הוות פריא והוא פרי פריא והוא פרי עד דאשפתכח יהיב בבבל. אמרו ליה אימת נפקת אמר לון יומא דין. אמרין בהיידא אתיתא אמר לון גידא. אמרין ליה איתא חמי לון. נפק בעי מיחמניא לון ולא חפים בהיידא דא מקלל דפליגא. אפילו תימר לית הוא פליגא מחילות היו ונגנזו. הדיא הוא דקתיב "גדר דרכי בגזית נתיבתי ענה":

¹⁶ תלמוד ירושלמי מעשר שני כט, ע"ב
א. נקמי הוה שמש במגדל וצבעיאי בכל ערובת שובא מן דהוה עביד קנדילוי הוה סליק שבת בבית מקדשא ונחית ומדליק לון. ואית דאמרין ספר הוה בכל ערובת שובתא הוה סליק פשט סדרוי לבית המקדש ונחית שבת בביתיה.
ב. טרטרוי דמהלול הוה סליק שבת לגו בית מקדשא ולא הוה בר נש קרץ לתאיניא קדמוי מיניה.

מדרש רבה איכה פרשה ג' פסקה ג' "גדר דרכי בגזית" - בנות לוד היו לשות עסתן ועולות ומתפללות ויורדות עד שלא הקמיצו. בנות צפורי הניין סלקן ושבתן בבית מקדשא ולא הוה בר נש קרץ לתאנה קדמי מנהון.

ג. בנות צפורי הוון סלקין שבתין בגו בית מקדשא ולא הוה בר נש קרץ לתאיניא קדמוי מינהון.
ד. בנות לוד היו לשות עיסתן ועולות ומתפללות ויורדות עד שלא יקמיצו.

לאולמות, לאוטוסטרדות, אתה יכול להעביר שם מטוסים, טילים, משאיות שלמות עם נשק, עם טילים, עם רקטות. אז היה שם אוטוסטרדה מתחת לאדמה שהחמאס חפר כנראה, זה מהחמאס, אוטוסטרדה, והפרה נכנסה לתוך האוטוסטרדה, והוא רץ אחריה, והוא רואה את האוטוסטרדה, איסטרדה זה אוטוסטרדה, והוא יצא מצד השני, הוא ראה שהוא בכבל, הוא בכבל! אז אנשים היו יכולים להגיע לבבל דרך המנהרות.

אז יש כאן רשימה שלמה איפה היו עפים באוויר (ראה הערה), בציפורי, בלוד, קריית אוננו, כולם עפים באוויר, מכפר שמאי, ממירון, מצפת - עפים באוויר! כולם עפים באוויר!.

אז הכנות של פעם היו עפות באוויר, וכולם היו נביאות, כולם היו נביאות, שזה אומר התנא

מביא כאן את כל הכנות שהיו עפות באוויר, בנות ציפורי היו עפות באוויר והיו חוזרות הביתה לפני שהשמש זורחת על התאנה, [ומספיקים לשלוח למוסדות בזמן] את הילדים.

והיה אחד שהיה גר במגדל, מגדל זה מזמן יהושע בן נון, עוד לפני [שבנו את העיר] טבריה, היה גר במגדל והוא רצה לקרוא את הפרשה דווקא בכותל, בבית המקדש, הוא לא וויתר, ואת הפרשה הוא קרא [בבית המקדש], אז הוא הספיק לעוף ממגדל לירושלים, לבית המקדש, גמר את הפרשה, וחזר למגדל, והיה לו עוד זמן להדליק את כל הנרות, הוא הגיע עוד שעתיים לפני השקיעה, הדליק את כל הנרות, ואת הפרשה הוא קרא בבית המקדש.

ועובדא הווה בכר נש שהשור שלו ברת, הפרה ברחה לו, היא מצאה מנהרה שהחמאס חפרו, היה פירים, יש כאלה פירים, פיר זה הפתח של המנהרה, שרק אדם אחד יכול להשתחל שם [בגלל שהפתח של המערה צר וקטן], אחרי זה אתה נכנס כבר

לעולם, הנרות כבים, היום יש חשמל, אבל פעם לא היה חשמל, גם אם החשמל כבה אי אפשר ללמוד, אז היא הייתה מתפללת על כל נר, גומרת את כל התהילים, וכולם ולעולם הנר לא כבה, "שלא יכבה נרו לעולם ועד", הנר של דבורה לא כבה לעולם.

בעלה של דבורה, כאן כתוב שברק היה בעלה, שברק היה עם הארץ, היא אמרה לו לך תלמד תורה, האשה רוצה שבעלה ילמד תורה, זה מה שהיא רוצה, היא לא רוצה שיהיה גבאי, ולא סדרן, היא רוצה שהוא רק ילמד תורה, האשה היא רק משרתת

דבי אליהו שאין הבדל¹⁷, אני נשבע הוא אומר, נשבע בשמים וארץ שאין הבדל בין אשה ואשה [אולי צ"ל: בין איש לאישה], בין גוי, גם גוי יכול להיות, היה שמעיה ואבטליון, היה ר' עקיבא היה בן גרים, אם הגוי מחליט ללמוד תורה אז הוא יכול להתגייר, הוא אומר [שאין הבדל] בין איש בין אשה, אפילו עבד, אפילו שפחה, כמו שפחה של בית רבי, אז אין שום הבדל בין אשה ואשה, שום הבדל, הכל לפי המעשה שהוא עושה.

[כמו דבורה] היא עשתה נרות, היא רק עושה נרות¹⁸, היא הייתה עושה נרות והנרות לא כבו

מראי מקומות והערות

ותזכה לעוה"ב והוא היה עושה פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה לפיכך נקרא שמו לפידות וכן אמרו ג' שמות יש לו ברק לפידות מיכאל, ברק שפניו היה דומה לברק לפידות שהיה עושה לפידות עבות ומה שמו מיכאל שמו. הקב"ה בוחן לבות וכליות הוא ואמר הקב"ה לדבורה אתם כוונתם לשם שמים ועשיתם פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה גם אני ארבה אתכם בישראל וביהודה ובשנים עשר שבטי ישראל ומי גרם ללפידות שהיה חלקו בבני אדם כשרים וזכה לעוה"ב הוי אומר דבורה אשתו כך אמרו על דבורה אשת ברק ועל כיוצא בה הוא אומר חכמות נשים בנתה ביתה.

¹⁷ תנא דבי אליהו אליהו רבה פרשה י ודבורה אשה נביאה וגו' (שופטים ד' ד'), וכי מה טיבה של דבורה שהיא שפטה את ישראל ומתנבאת עליהם, הלא פנחס בן אלעזר עומד, מעיד אני עלי את השמים ואת הארץ, בין גוי ובין ישראל בין איש ובין אשה בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשה שעושה כך רוח הקודש שורה עליו.

¹⁸ תנא דבי אליהו רבה - פרק ט כך אמרו בעלה של דבורה עם הארץ היה אמרה לו אשתו בא ואעשה לך פתילות והולין אותם לבהמ"ק שבשילה מה אם (- אולי) יהיה חלקך בין אנשים כשרים שבהם

"דבורה תרמה את המשכן,
תרמה פתילות, תרמה נרות,
תרמה את החשמל".

ומה השם האמיתי [של בעלה של
דבורה הנביאה]? מיכאל, השם
האמיתי זה היה מיכאל.

והקב"ה שהוא בוחן ליבות
וכליות, דבורה, אתם כיוונתם
לשם שמים, ועשיתם פתילות
עבות, שלא יכבה הנר לעולם,
לא יכבה נרו לעולם ועד, שיהיה
אורן מרובה, גם אני הרבה את
אורכם, ויהיה שירת דבורה,
שכתוב בזהר ששירת דבורה
יותר גדולה משירת הים, ששתי
נשים זכו שהתפילה שלהם
והשירה שלהם יותר גדול
משירת הים.

ואחרי זה הגמרא אומרת
שבאשר בכלל לא היה נדות,
וכימך דבאך, ולאשר אמר ברוך
מבנים אשר, באושרי כי אשוני
בנות, רצוי אחיו, אשה זקנה
כבתולה, כמו שבתולה עד גיל
12 אז היא טהורה תמיד, כך גם
הזקנה טהורה תמיד, בתולה אין
לה דמים, אז כל הבנות של אשר
לא היה להם דמים כל בית

[ועוזרת לבעלה], אז היא רוצה
לשרת אחד שלומד תורה, אם
אדם לא לומד תורה היא לא
צריכה את הכסף שלו, היא
יכולה לבד להביא כסף, אז תלך
ללמוד תורה, אני רוצה לשמוע
תורה.

ודבורה הנביאה הייתה עושה
פתילות עבות, לכן קראו לה
לפידות, שאורן מרובה, שזה לא
יכבה לעולם ועד, וה' שהוא
בוחן ליבות וכליות הוא ידע
שדבורה עושה רק לשם שמים,
לא שיעשו לה שלט יפה -

ראשון.

הנהגה ציבורית, והם דווקא רוצים להגביר את הכוח הנשי והם הולכים ממש נגד התורה המון דברים נגד התורה וזה לא משנה לנו אם הוא בעד התורה נגד התורה זה לא משנה.

כל אחד צריך להביא 70 איש, אנחנו נגיע לאט לאט ל-70 אברכים, צריכים להגיע לשבע אלף קולות כדי שאגודה יהיה לה כוח בעירייה, להשליט את הדת, להשליט את התורה בירושלים, ירושלים צריכה להיות עיר דתית, עיר חרדית, ירושלים זה עיר הקודש, לצערנו החילונים השתלטו על העיר, אבל לאט לאט החילונים עוזבים את העיר, עוברים לקריביים, עוברים לניו יורק, עוברים ללוס אנג'לס, בלוס אנג'לס יש חצי מיליון בחורים חברי קיבוצים, כולם ללוס אנג'לס, שישארו שמה, אנחנו מברכים אותם להישאר שמה, אז חצי ירושלים כבר עזבו מהחילונים, הלכו למעלה אדומים, הלכו לכל מיני מקומות אחרים.

אבל המטרה שלנו להפוך את ירושלים לעיר חרדית, וזה רק

אז עכשיו אנחנו לפני הבחירות, ועכשיו הרבה טועים, כמו שאז טעו שרצו לעשות מפלגה חדשה הנץ, קראו לה 'נץ', אז זה מעל אלף קולות ואגודה נפלה, אז בגלל שהלכו לה אלף קולות, עכשיו אנחנו כולנו מצביעים רק לאגודה, זה לא משנה לשון הרע, לא לשון הרע, אותנו זה לא מעניין שום לשון הרע, אנחנו רק נאמנים לאגודה, לא מעניין אותנו לא פוליטיקות, ולא אם הם בעד שובו בנים נגד שובו בנים, כל זה לא מעניין אותנו הדברים האלה, אנחנו צריכים להגביר את הכוח של הדת, אגודה נלחמת למען הדת, למען התורה.

[.....] הם לא נלחמים למען התורה, הם רוצים להקים מפלגת נשים שזה איסור דאורייתא, אשה יכולה להיות נביאה, אבל לא חברה בעירייה, ולא חברה במועצה, ולא חברה בכנסת, היא יכולה להתפלל, היא יכולה להגיד נבואות, אבל לא בשום הנהגה ציבורית, זה הלכה שאסור לאשה להיות בשום

תלוי בשוכו בנים, שוכו בנים הם אנשים היחידים שנלחמים, שהולכים, שנלחמים למען התורה, אנחנו לא מקבלים שום לשון הרע על אגודה, ושום רכילות על אגודה שהם נגד הרב, זה לא מעניין אותנו, אנחנו נלחמים למען התורה, התורה תנצח.

וכל מי שבחר במפלגה חילונית הילדים יהיו חילונים, הילדים רואים מה שאבא עושה, הילדים רואים הכל, אם רואים שאבא קריר, אבא בוחר בנציגים חילונים או חילוניות, אז לכל אחד יש יצר הרע, ואם האבא הולך בדרך ה' אז הילד גם הולך בדרך ה', אבל היצר הרע יותר חזק מהיצר טוב, יצר לב האדם רע מנעוריו, עולם העשייה רובו רע, כל אחד רובו רע ומיעוטו טוב, אחרי זה לאט לאט, בגיל 16 רק מתחיל לבוא היצר טוב, בגיל 13 [היצר טוב] צריך לבוא, אבל אז [כמו כן] מגיע יצר רע כפול ומכופל. [ואז] בגיל 16 מתחיל לקבל את המקיפים של אמא, בגיל 18 מקבל את המקיפים של אבא.

עד 16 הוא בידי היצר הרע שלו, זה שהוא דתי כי הוא נותן כבוד לאבא ואמא, אבל הוא עוד לא משוכנע בכלום, הוא עוד לא רואה את האמת, הוא חושב להיפך, שעשקו אותו, שרימו אותו, שאבא שלו מונע ממנו את הנאות החיים, את היצר הרע, הוא כועס על אבא שלו, למה הוא לא מרשה להסתובב בלילה ברחובות עד שלוש, רק בגיל 16 הוא מתחיל להבין, לטעום את הטעם של התורה, את המתקנות של התורה, שזה מתוקים מדבש ונופת צופים, ואז הוא יכול לקבל נבואות, ויכול לראות דברים, הוא יכול להרגיש מה זה תורה.

אבל זה רק בגיל 18 הוא מתחיל להרגיש ממש שהוא מקבל את המקיפים של אבא, בגיל 16 זה רק מקיפים של אמא, אז רק טיפה, הוא מתחיל להבין שאבא שלו צודק, עד עכשיו הוא חושב שאבא שלו זה הכל כפיה דתית, הוא רוצה לצאת לרחובות אבא לא נותן לו, איפה היית בלילה? למה אתה לא בא?, אחרי מעריב תבוא מיד הביתה!, הרבה

על הראש. אנשים לא מרשים לילדים ללכת

אז סבא של כל משפחת צוקר, שבזכות זה הוא זכה שכל הנכדים שלו הולכים בדרך ה', וגם התקרבו לרבנו כולם, ואשתו אמרה לו, אמא של חיה, אמרה לו שאנחנו באים לארץ אתה לא משנה שום דבר, אתה הולך עם השטריימל, עם הקפוטה, לבד, הוא היה היחידי בתל אביב עם שטריימל.

בחיפה לא היה שטריימל בכלל, פתאום ראיתי אחד עם שטריימל, יצאתי מדעתי, לא הבנתי מה קרה, איך הוא נפל מהירח.

אז אנחנו צריכים לדעת שכל האדמורי"ם הם באגודה, ואדמורי"ם הם לובשים לבוש חסידי, לא ללכת קצר, לא ללכת עם מכנסיים קצרות או צמודות, ואדם צריך לדעת רק לבחור באגודה, לא י"א ולא מפלגה חילונית, והיא לא תביא לנו את הגאולה, ויבטיחו לנו בניינים, וקריות, ואלף קומות, זה לא משנה, אנחנו רק בוחרים באגודה, אין לנו שום ספקות

אפילו למעריב, כי הם לא חוזרים [מיד אחר כך] הביתה אז הם לא מרשים להם, רק להתפלל ממש ליד הבית.

אז אדם צריך לדעת שרק שבוחרים במפלגה דתית שהולכת בדרך התורה, אדמו"רים - צריכים להודות להם שהולכים עם זקנים ופאות, הרב'ה כותב אפילו שהם לא הצדיקים האמיתיים, אבל ברוך ה' הם שומרים על הדת, שומרים על הלבוש החסידי, על השטריימל.

כמו שהרב וולצר, שהוא הראש של כל משפחת צוקר, הוא גר מול הישיבה בכרמל, אז הוא היחידי שהלך עם שטריימל היחידי, עכשיו דברנו על ברוך פיירברג היה הולך משכונת שפירא בדרום תל אביב עד, 45 דקות ברגל זה, 3 פעמים ביום, בלילה יחידי, וכולם רוצים להרביץ לו מכות, אחד אמר לאבא שלו, [ושאל:]: אבא, יש לו חתול על הראש? זה אדם שהולך עם חתול על הראש! שטריימל זה זנב של שועל, הולך עם חתול

אבל כולם נשארו בחיים, הוא היחידי שנהרג.

והיה עוד אחת שהרב לאו שאל אותה תגידי את השם שלך, הוא בא לבלינסון לבקר, כי היא נפגעה גם כן מטיל הבת, בת בת שבע נפגעה מטיל, אז היא הייתה באיכילוב, והרב לאו הלך לבקר את כל החולים, את כל הפצועים, כי הרבה היו נפגעי חרדה, וככה. היו כאלה נפגעו מהפטריזים שהפילו את הטילים, מהרסיסים. אבל מהטילים [שירה סאדם חוסן מעירק מתו] רק שניים, זה שלא נתן לסגור את הרחוב בשבת, נסע לשדרות חן ברמת גן, אני הכרתי את הרחוב הזה, ושם נפל עליו טיל שהוא הלך להביא את הסיגריות.

על כל פנים, אז השנייה זה הייתה ילדה בת שבע, אז הרב לאו שאל אותה איך קוראים לך, הוא עמד ליד המיטה רצה להתפלל על הילדה, אז היא אמרה קוראים לי 'פטמה', שם קדוש - 'פטמה', אז זה ערביה, זה היה ילדה של ערביה שהתחתנה עם יהודי, בלי

ושום בלבולים, ושום הבטחות לא יפתו אותנו, אנחנו רוצים שהעיר תהיה עיר דתית, שלא יהיה פה שום תנועה בשבת, שום מכוניות בשבת.

ברחוב סוקולוב [בבני ברק] חתמו שלא יהיה תנועה בשבת, אז היה אחד שלא רצה לחתום, אז הוא נהרג במלחמת המפרץ, היחידי, היחידי שנהרג, הוא עבר לגור ברמת גן, כי סגרו את הרחוב אז הוא עבר לשדרות חן ברמת גן, והוא מסכן שכח את החבילת סיגריות, אז הוא יצא מהמקלט לעלות לבית, בדיוק נפל טיל בפתח המקלט, אז אמר את זה הרב לנדאו, הבן שלו, שצריכים לפרסם את הסיפור הזה, [שהוא היחיד שמת מהטילים האלו] כי הוא היחידי שלא הסכים שישגרו את רחוב סוקולוב [בשבת], בסוף סגרו את הרחוב משני הצדדים, מרחוב ז'בוטינסקי עד רחוב ר' עקיבא, אז הוא היה צריך לעבור לרמת גן, ושם פגע בו טיל, והרב לנדאו אמר לפרסם את הסיפור הזה, היחידי מכל ארץ ישראל שפגע בו טיל, כל הטילים - חלק נפלו לים, חלק נפלו על הבתים,

חתונה, מסתמא זה גם בלי חתונה. פנים זה לא עניין שלנו, אנחנו נבטל את המלחמה הזאת.

ועכשיו יש לנו י"ח, היום כ' נשאר לנו 28 יום להגיע לשבע אלף, שוכו בנים צריכים להגיע לשבע אלף, כל אחד עם אשתו, וילדות בת 17 יכולות כבר לבחור, מי שמגיע ל77 כבר יכול לבחור, אז כל משפחה יכולה לגייס בקלות חמשה עד שש ילדים, עם הילדים, עם הבחורים, עם הבנות, הילדות, עם האבא והאמא, וחוזק מזה להביא את הדודים.

היה יוסף כהן, יוסף כהן אמר שהוא יעמוד עם צינור של מים רותחים, אז הלכתי לפייס אותו, כי בדיוק המדרגות זה מול המרפסת שלו, הוא אמר אותי לא מעניין, אני יעמוד עם צינור מים רותחים, ומי שיעלה במדרגות אני אשטוף אותו, אטהר אותו, במקום מקווה, לא היה שם מקווה, אז הוא רצה לטהר אותו, לקדש, שהבחורים יגיעו טהורים לתפילה, אז החלטתי לעלות אליו, ראיתי שאין מה לדבר, [אמרתיו לו:] אתה יודע מה, בוא נגיד תהילים. הוא הסכים. אמרנו

אז על כל פנים חוץ מהשתיים האלו לא נפגע אף אחד במלחמת המפרץ, ונפלו איזה 40 בתים, [טיל] אחד נפל בתוך חנות יהלומים, עבר את כל הקומות, בית של ארבע קומות, טיל שוקל 250 קילו, חדר את כל הקומות, והביאו חבלנים לפתוח את החנות, כי פחדו שברגע שיתקרבו אז יתפוצץ הטיל, הוא עוד לא הספיק להתפוצץ, אז מצאו תנ"ך שנכנס בתוך הַנְפֶץ, יש נַפֶץ שמפעיל את הטיל, אז בדיוק שהנפץ צריך לפגוע בחומר נפץ, שם בדיוק נכנס תנ"ך שהיה מונח על השולחן של החנות יהלומים.

וככה יש לנו אלפי סיפורים, גם מהמלחמה הנוכחית, שאנחנו מאמינים שהיא תסתיים כבר היום, כי כבר מדברים על סיום המלחמה, מדברים, שחרור החטופים סיום המלחמה, אומרים אם יהיה סיום המלחמה יעיפו עוד פעם טילים, כי יש להם בלי סוף טילים, [הטילים] מגיעים דרך מצרים. אז על כל

[בשבת לחופים], שאביגדור ליברמן ארגן אוטובוסים לחוף הים, כולם נסעו ריקים, במשך חודש הוא הפעיל אותם, אף אחד לא נכנס לאוטובוס, כולם בשבת, יום מנוחה, ישנים עד ארבע, גומרים את השוקולדות, את הגלידות שבפריז'ר, בשש כבר לילה, כבר יוצאים קצת לבקר, והם צריכים לקום לעבודה מחר בחמש, לא כמו בחורי ישיבה שקמים בעשר, ב11, ב12, שם אצל החילונים בחמש הם כבר כולם.

שהיינו בבית מאיר ראיתי היה השכן ממול בחמש בבוקר [יוצא מהבית ונוסע לעבודה], יד אחת מחזיק סנדוויץ', יש שני כוס קפה, אין לו יד שלישית להחזיק את ההגה, האוטו נוסע לבד, הוא מחזיק עם כוס קפה, ועם סנדוויץ' ככה נוגס, הוא יוצא כבר בחמש, הוא צריך למלא דלק, הוא צריך לשמן אותו, עד שיגיע למשרד שעה שמונה, אז החילונים אצלם אין קונצים, הם צריכים לישון, כבר בעשר הם במיטה, לקום בחמש, הלילה היחידי זה ליל שבת, שהם

חצי תהילים, אמרנו, והוא אמר את זה בכאלה בכיות, הלואי שעלי, אני לא הצלחתי בחיים להגיד בכאלה בכיות, איך שהוא אמר את התהילים בכאלה בכיות, בכאלה זה... אחרי שגמרנו, כבר היה שעה שלמה, שעתיים, הוא אמר מעכשיו אתם יכולים לבוא לכאן, זה המקום שלכם, ואני יעזור לכם. ואז באו ממרץ לצלם אותנו שאנחנו מפריעים, הוא העיף את כל מרץ החוצה, ואחרי זה הוא הצביע אגודה, הוא אמר מה שהרב אומר, וככה חצי מוסררה הצביע אגודה, שהיינו שם במוסררה אז חצי הצביעו אגודה.

אז אפשר בקלות, אנשים מוכנים להצביע אגודה, אנשים רוצים תורה, רוצים דת, אנשים רוצים שאנשים ישמרו שבת, אפילו הכי חילוני הוא אומר אני לא שומר אז שאחר ישמור, הכי חילוני אומר: אני לא זכיתי, אז בסדר, אחר שומר, אני נהנה שאחר שומר, כל החילונים רוצים לסגור את הרחובות בשבת, שבת זה יום מנוחה, זה לא... היה אוטובוסים שנסעו

יכולים להיות ערים עד שלוש וככה, הייתי מתבודד כליל שבת, בבוקר, אז הם משחקים קלפים, הייתי עושה התבודדות ברמת שרת, נווה שרת, רמת אלחנן, אז זה היה הכל חילונים שם, היינו מתבודדים, היה שם דיונות

טורינו הרב פורים בויטבבואה לפני 10 שנים

אז זה מה שהגענו לצערנו בתשפ"ד.

אז כל אחד צריך לדעת שהוא צריך להביא 70 איש מינימום, אנחנו רוצים להגיע ל70 חבר'ה, שכל אחד מטלפן לבני דודים שלו, ולשכנים, וזה דבר של מה בכל, כל אחד יביא את הדודה שלו, ואת הסבתא שלו, ואת האחות של האמא, והאחות של האבא, בשנייה אחת אפשר את כולם, לפני הבחירות צריכים לארגן שבע אלף איש, יהיה פה 70 עסקנים, כל אחד יביא עשר, נגיע לשבע אלף, העיר תיהפך לדתית, ולא לקבל שום לשון הרע, עכשיו הרב מודיע את הדעה שלו, וזה מוקלט, וגם נדפיס את זה, שרק בוחרים ג'.

וכל אחד מתחיל מהיום, נשאר 28 יום היום כ' [עד] י"ח, ביום שלישי ב"ח, יש פה את הלוח שנה, י"ח אדר א', כל אחד ידבר עם אמא שלו, ואבא שלו, והסבתא שלו, והדוד שלו, והדודה שלו, גם עם חילונים, זה לא משנה, גם החילונים רוצים תורה, רוצים, אם אני לא - לכל הפחות מישוהו אחר שומר את

הכל שטויות, ועוד מי שנסע לים קיבל חמש אלף לירות קנס, אלף שקל.

כל זה מדברים שכל העם רוצים להיות דתיים, זה הכל שקר, כל העם רוצים לשמור שבת, ומי שלא שומר אומר אני לא שומר [טוב] שהשני שומר, ורק אגודה היא היחידה שנלחמת על השבת, אם אחר הוא לא אכפת לו משבת, לא אכפת לו מכלום, [ולכן אינו מצביע], אז הוא מתפלל, בסדר, הוא מתפלל לעצמו, הוא שמח, להיפך שאחרים עושים לו את העבודה.

כשהייתי ילד בן עשר אז היה ספרים שלמדנו בהם, ספרים של החילונים, אז הם מתארים את תל אביב איך שהכל יהודי, בעל החנות יהודי, בעל המכולת יהודי, הבנק יהודי, מנהל הבנק יהודי, וראש העיר הוא יהודי, דיזינגוף, ראש העיר יהודי, והילד שואל את האבא, ומי זה השוטר? הוא אומר, גם יהודי! ומי זה המפכ"ל? גם יהודי!, הוא שואל אותו: ומי הגוי שבת? גם יהודי!.

התורה, רוצים מדינה יהודית, לא מדינה ערבית, לא מדינה מוסלמית, כולם רוצים מדינה יהודית, הכי חילונית רוצה מדינה יהודית, אם לא אז הוא יהיה מוסלמי, למה הוא לא התנצר? כי הוא רוצה מדינה יהודית. אז אנחנו עכשיו באדר א', כאן ב"ח, 27 לפברואר, שלישי, אז

יהיה הבחירות, נשאר לנו 28 יום, אדם יכול בכמה מילים להביא בקלות, יש 70 עסקנים, כל אחד יביא עשר, ואפילו 70, ואפילו מאה, ובעזרת ה' אנחנו מאמינים שכבר בשנה הבאה, בבחירות הבאות כל העיר כבר תהיה חרדית, תהיה דתית, ושובו בנים ישלטו בכיפה.

בניס ישלטו בכיפה.

והתקדשתם

ועשו לי מקדש – קדושת הברית

שָׁמִים מְלֻמְעָה, שָׁמִים מְלֻמְטָה, כָּל זֶה מְרַמֵּז עַל יְחִוּד שֶׁל אִישׁ וְאִשָּׁה, שֶׁהַכֹּל נִהְיָ מִכָּל הַכּוּוֹנִים, שֶׁהַכֹּל יִהְיָ אֶחָדוּת אַחַת, שֶׁהָעֵשָׂה שָׂאִי אֶפְשָׁר לְהִבְיָא יְלָדִים רַק עַל יְדֵי חִיבוּר אִישׁ וְאִשָּׁה, כִּדֵּי שְׂלֵא יִגִּיד שְׂאֵנִי לְבָדִי בְּעוֹלָם, וְשְׂלֵא יִגִּיד ה' יְחִיד בְּעֵלְיוֹנִים אֲנִי יְחִיד בְּתַחְתּוֹנִים. (בקולות וברקים).

וְהָעֵיָקָר זֶה קְדוּשַׁת הַבְּרִית, זֶה כָּל הָעֲנִיָן שֶׁל תְּרוּמָה, "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם", שְׂאָדָם יִהְיָ קְדוֹשׁ בְּקְדוּשַׁת הַבְּרִית, וְהָעֵיָקָר זֶה בְּבֵית, בְּחַדְרֵי חַדְרִים, שֶׁהוּא לֹא נוֹגֵעַ בְּאִשְׁתּוֹ אֶף פֶּעַם, לֹא כְּשֶׁהִיא מוֹתֶרֶת, לֹא כְּשֶׁהִיא אֲסוּרָה, וְאִז הוּא זוֹכֵה לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי, מִשְׁעַר הַחֲמֻשִּׁים, שְׁזֵה כָּל הַחֲמֻשִּׁים לּוֹלְאוֹת, מִשְׁעַר הַחֲמֻשִּׁים, "וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד",

הפרשה

במשנת מורינו הרב

על ידי הזמירות – נבנה המשכן

יש דברים שזה למעלה מהשכל. וזה הפרשות ויקהל פקודי ותרומה תצוה זה - שמעשה המשכן מובא פעם אחת בפרשות תרומה תצוה, ויקהל זה פעם שניה, ואחרי זה פקודי יש לנו עוד שלוש פעמים. כי המשכן זה הכל תכלת וארגמן ותולעת שני לחבר את הפשתן את השש, כל חוט זה שש, לומדים מהשש, השש זה גם בוץ גם פשתן, ויש במגלה "רצפת בהט ישש" ודר וסחרת" (אסתר א, ו) כי בפורים כל אחד מקבל רצפה מיהלומים, ורצפת בהט ישש ודר וסחרת' כל הרצפה היתה מאירה כמו שמש. ובתרגום אומר¹⁹ שהנשיאים הביאו את הכל מגן עדן, את קטרת הסמים הכל

הכל, הלכו לפישון והביאו את שתיים עשרה אבני שהם אבני החשן תרשיש שהם וישפה ואת הקטרת. התרגום אומר שהכל הביאו מגן עדן. שואלים הכל צריכים שהכל יהיה מעשי אדם הרי הביאו את זה מגן עדן הכל. שואל הסטיפלו אם ירד בית מקדש של אש אז יהיה אפשר להקריב קרבנות וקשה הרי צריכים ועשו משכן, העבודה שלנו זה ועשו משכן ואם ירד בית המקדש של אש איך יתקיים ועשו לי מקדש? אלא זה הזמירות, הרבה אומר שעל ידי הזמירות בונים משכן, אפילו שירד בית מקדש של אש אבל הוא ירד בזכות הזמירות על ידי הזמירות נהיה ועשו משכן.

מראי מקומות והערות

ית אבני בוללות חילא וית אבני אשלמותא לשקעא באיפנדא ובחושטנא ומחתו יתהון באנפי מדברא אוליו רברבני ישראל ומייתו יתהון לצרוה עיבדתא:

¹⁹ שמות לה, כז והנשאם הביאו את אבני שהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן: תרגום ינותן: וענני שמא אוליו לפישון ודליו מתמן

הוספות ממורינו הרב שליט"א

והתיבף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מההנשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דהו"א, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסודין מזה ממש כמו יסודי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסודין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסודים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסודיו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתי של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבינו הרב רבי אלימלך מליזענסק
צוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
והי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מצתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול וגורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל,

קדושת המנוחה

את עם ישראל הם עשו שער ואחרי זה נפוליון העתיק את זה שער ניצחון בפרזי שם רואים את המנוחה, כדאי לנסוע לרומא רק כדי לראות את המנוחה אבל זה לא המנוחה של בית המקדש אז אמר ר' חנינא סגן הכהנים אני ראיתי מנוחה שדולקת שנה שלמה אם אדם נותן את המנוחה מכל הלב כמו שכתוב "כָּל נְדִיב לְבוּ יְבִיאֶהָ" (שמות לה, ה), "וְלִחְשֵׁב מִחֲשָׁבֹת" (שמות לה, לב) מה זה לחשוב מחשבות שהוא יודע מחשבה של כל אחד מי שנתן עם כל הלב אז עשו ארון הברית אחר נתן פחות עשו מנוחה נתן פחות עשו מזבח הזהב היה פחות עשו שולחן הכל זהב טהור.

המנוחה נבנתה ממי שנתן מכל ליבו

כל העניין שהגר לא יכבה לעולם שאם אדם לומד בעיון אז הגר לא כבה לעולם אדם בא לעולם לעולם ללמוד בעיון אז הגר לא יכבה לעולם אז אצל שרה רבקה רחל לאה הגר לא כבה לעולם כמו אמר ר' חנינא סגן הכהנים אני ראיתי מנוחה שדולקת שנה שלמה כתוב במדרש תנחומא כתוב בתצוה אני ראיתי מנוחה, זה בית שני, בית שני אפילו, לא בית ראשון, מנוחה שבערה לא 24 שעות, היא בערה שנה שלמה בלי להיכבות, ולא המנוחה הגדולה המרכזית, מנוחה מהצד כמו מנוחה שרואים בשער טיטוס שער הניצחון שנצחו

קדושת הצדיקים

כמו משה רבנו אי אפשר להיות

משה רבנו - ז' באדר

משה" (שמות ב, כא), לא כתוב שהוא [אכל כפי שביקש יתרו] "ויאכל משה לשבת", לא כתוב שהוא אכל אצלו, כלומר, שכשהוא הגיע ליתרו [שנים קודם עליתו להר סיני] הוא כבר לא אכל, לא כתוב "ויאכל אצלו" [אלא], "ויאכל משה", רק "ויאכל", לא... הוא לא נגע באכל, הוא היה אצל יתרו... אם הוא ברח [ממצרים לכוש] בגיל 20 אז הוא הגיע לשם בגיל 60, אז עשר שנים הוא היה בבור אצל יתרו, אז חמשים שנה הוא לא נגע באכל, כתוב "ויאכל משה לשבת" לא כתוב "ויאכל". אז משה רבנו בחיים לא אכל, מהיום שהוא נולד הוא לא אכל אף פעם, הוא לא ידע מה זה אכל. (שעור תשפ"ג).

אליהו הנביא מבקש מהקדוש ברוך הוא — "מה לך פה אליהו", הוא הלך ארבעים יום וארבעים לילה, הוא לא אכל והוא לא שתה, עכשיו [אומר לו המלאך]: "תאכל עוד קצת", עם אביסל, עם, עם, דוא האסט נישט געגעסין גארנישט, עפעס אתה חייב לאכל. מה יעזר לו עוד בייס? עוד בייס?! הוא הולך עכשיו ארבעים יום וארבעים לילה?! — כדי שתזכר שאתה לא משה רבנו, אתה עוד צריך לאכל... משה רבנו כבר לא היה צריך לאכל בכלל, אחרי ארבעים יום וארבעים לילה הוא כבר לא צריך לאכל, התורה אומרת: "ויאכל

מילתא דבר יהותא

7: מחקרים מוכיחים! כי כל אדם שמחכה יותר מעשר דקות בתחנת אוטובוס – הופך למודיעין מהלך של אגד...

8: כשאני מעשן, אני תמיד מפחד לזרוק את הבדל החלון. כי יש מצב שהבדל יפול על מיכל גז, הכל יתפוצץ ויעלה באש, אנשים יהרגו, יעשו חקירה, יגלו שזה אני, אני אופיע בחדשות – ואז אמא שלי תגלה שאני מעשן...

9: כשאני פותח ביום ההולדת מתנה שכתוב עליה 'מאבא ואמא' – אני אוהב להסתכל על הפרצוף של אבא שלי – כמה גם הוא סקרן לראות מה קיבלתי...

10: "ויאמר אל משה אני חותנך יתרו בא אליך, ואשתך, ושני בניה עמה". נשאלת השאלה: מדוע יתרו היה צריך לפרט למשה כל כך? אלא רצה לומר לו: אל תדאג, חמותך לא מגיעה...

1: סיכום החורף עד כה: הכנרת עלתה ב - 8 סנטימטרים, הצפון התכווץ ב - 8 קילומטרים...

2: אם עובר עליכם יום רע. תזכרו! שבשדה תעופה בוינא - יש אזור מיוחד לאנשים שנסעו לאוסטריה' במקום לאוסטרליה...

3: "האמיצים" אולי לא יחיו לנצח – אבל "הזהירים" לא חיים בכלל!

4: חייב להבין, באיזה שלב אנשים החליטו ש'בוקר אור' – זו תשובה הגיונית לבוקר טוב.

5: שאני יבין, למה התזמורות בחתונות חושבים, שהאורחים כבדי שמיעה?!

6: אני רוצה להיות חסר דאגות, כמו זה שנסע איתי באוטובוס חצי שעה, ואז שאל איזה קו זה?!

קדושת הצדיקים

מי שלא בא לעזור לצדיק – מקולל

ליהוה אנכי אשידה" (שופטים ה, ג), היא אמרה אנכי, פעמיים אנכי, כתוב שדבורה זכתה לפעמיים אנכי, משה זכה לפעם אחת אנכי, כי הצדיקים בכל דור זוכים לפי שניים, "אנכי לה אנכי אשידה", היא זכתה לפי שתיים, כתוב "עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיד קום ברוך ושיבה שביך בן אבינעם" (שם, שם יב), שדבורה אמרה לברק לצאת למלחמה, אמר, את אשה משוגעת? את אשה הזויה? איזה היות יש לך? להלחם עם פוטיץ? עם סוריה? רוסיה וסוריה זה אותם אותיות, מה פתאום? אם תלכי אתי טוב, אז היא אומרת הכל הפסדת! גמרנו! לא שמעת בקולי, לא עשית מה שאמרתי לך, הצדיק אומר לך דבר ואתה לא שומע, אתה מהסס, בסדר, זה יקח עוד שבע דורות, כמה גלגולים. (בקולות וברקים).

לרדף את הצדיק זה העברה הכי גדולה מכל העברות, כתוב "אורו מרוז אמר מלאך יהוה" (שופטים ה, כג), על שלא באו לעזור לדבורה, לא באתם לעזור? אוי ואבוי לכם, "אורו מרוז אמר מלאך ה'", המלאך מקלל אותם, יש אומרים שהוא קלל את הכוכבים, שנהיו כוכבים שחודים, יש כוכבים שחודים זה הקללה של המלאך, "אורו מרוז אמר מלאך יהוה ארו ארו יטביה כי לא באו לעזרת יהוה לעזרת יהוה בגבורים" אדם לא בא לעזור לצדיק אז הוא מקלל לכל הדורות, הוא ובניו ובניו ובניו עד כל הדורות, שהוא לא בא לעזור לצדיק, אז אורו מרוז אמר מלאך ה', מתי קראנו את זה? בהפטרה "ותשר דבורה וברק בן אבינעם" (שם, שם א) "את השידה הזאת ליהוה" (שמות טו, א) "אנכי

חינוך הילדים

להשקיע באמא – זה חינוך הילדים

מתחילים הלכות, גם את זה צריכים לדעת, "כבד את אביך ואת אמך", "מקלל אביו ואמו מות יומת", לקלל יותר גרוע מלהרביץ. "מקלל אביו ואמו" זה סקילה, ולהרביץ זה רק חנק, אם אדם רק נתן מכה לאמא, אם הוא הוציא חבורה זה חנק, אבל קללה זה סקילה.

ופשוט צריך לתקנת את אשתו, לשבת עם אשתו, ולהביא את אשתו לכאן [לרב ולקהלה], ולשבת לדבר אתה, לא סתם היא באה, לשבת אתה שלוש שעות כל יום, לקרא את הפרשה, לשבת אתה, בסוף תוכל להביא ילדים [צדיקים], אדם צריך שלוש שעות להקדיש לאשתו. זה כלל, מהיום שהתחתנתי אני מקדיש לאשתי שלוש שעות כל יום, שלוש שעות נתתי. (מעלות הצדיקים).

שאלתי בטלפון הוא מתפלל בכלל, משיח, [ואמר לי] מה זה, הוא כל [יום מתפלל] ותיקין, אז מה הבטיח, אתה תשב תלמד אתה שלוש שעות כל יום, בשש גומרים מעריב, אז לומדים עד שמונה, עד תשע, לומדים עם האשה, אז באים ילדים צדיקים, אז הם עם מחשבות קדושות, במקום להשקיע בילדים משקיעים באמא, במכונה שמולידה, צריכים [לתקנת] את המכונה, אם לא, הכל יוצא עקום, אם המכונה עקמה, אז הכל יוצא עקום. האמא זה המכונה שומרת עליה, ה' מתקנת אותה, שיהיה לה מחשבות קדושות, שתלמד [אדם צריך] לתקנת את אשתו, לתקנת לה את הפח, וללמד [אתה] את הפרשה. עד [חמש] ויקרא זה הכל ספורים, משפטים, כבר

קדושת הבית

משה רבנו מתעבר דווקא בנשים

שנהיתה עלי, ואביי יוצא מיכל "אָשור בֶּן יִרְחָם יְתוּם" (הושע י"ד ד'), וכל הדורות של אביי יוצאים מיכל, כי יעל מסרה את הנפש. לכן היא יותר גדולה משרה רבקה רחל ולאה, היא זכתה להיות יותר גדולה, כי היא מסרה את הנפש. כי היא ידעה שהוא בוודאי יהרוג אותה, לא היה לה שום ספק בזה. אבל ה' הוא אין סוף ובזכות זה יעל נצלה. ועל ידי זה נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן! (שעור מתשפ"ג).

כתוב שתפילת חנה יותר גדולה מהתפילה של משה, יותר גדולה משירת הים. כי גם התפילה של דבורה שירת דבורה יותר גדולה מהתפילה של משה. כי דווקא הנשים זוכות להיות יותר ממשו, אבל מה הפירוש יותר ממשו - שמשו מתעבר בהם, משה מתעבר דוקא בנשים.

ולכן יעל היה [הייתה] הכהן הגדול, היא זכתה להיות כי אם עכשיו יבנה בית המקדש, אז כל אשה יכלה להיות הכהן הגדול. כמו יעל

קדושת ההגמרא

קול הכרובים – זה ללמוד גמרא

הוא פותח עיניים אז הוא לא יכול להוציא קול, אם הוא פתח עיניים הוא כבר לא יכול להוציא קול והתיקון זה שהוא לומד גמרא, זה התיקון והגמרא זה שש סדרים אז הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא מקבל את הגנינה משתי ציפורים טהורות מהכרובים, אדם צריך לקבל את הקול מבין שני הכרובים.

כל הגנינה זה מבין שני הכרובים, הכהן הגדול נכנס בין שני הכרובים ומשה קיבל את כל התורה מבין שני הכרובים, הוא שמע את הקול יוצא מאוהל מועד אז הקול יורד מלמעלה מבין שני הכרובים וזה הקול של מתן תורה אומר רש"י, אדם צריך תמיד להיות צמוד לשני הכרובים, אפילו עכשיו הכרובים נמצאים וקול הכרובים זה ללמוד פשוט גמרא הוויית אביי ורבא. (שעור מתשפ"ג).

פשוט כל העניין של ברסלב זה דף גמרא, זה תורה א' ותורה ב' ותורה ג', תורה א' זה דף גמרא התורה, תורה ב' זה "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך" שאותיות הגמרא מתלבשים באותיות התפילה, אדם לא יכול להתפלל אם אין לו אותיות, בעל תשובה יכול להתפלל שעה בהתלהבות ואז הוא מתקרר אבל מי שחונק במשפחה דתית חרדית הוא מתפלל אותם המילים כל יום וכבר לא יכול אבל אם הוא לומד גמרא אז הוא כן יכול להתפלל כי אותיות הגמרא מתלבשות באותיות התפילה זה תורה ב', תורה ג' זה השש טבעות ומדוע אדם צרוד? כי הוא לא לומד גמרא, כי הוא פגם בברית, אז על ידי לימוד הגמרא שישה סדרים הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא יכול להוציא את הקול, אדם לא מוציא את הקול כיוון שהוא פגם בברית,

תדושת המידות

אסור לזוז מחר המוריה

פרשה שלוש פעמים 15 פעם חוזרים בספר דברים 'במקום אשר יבחר ה' ולא מגלים היכן המקום ה' אמר אולי זה יהיה בכלל בהר הכרמל כתוב שלעתיד לבוא הבית יהיה על הר הכרמל "נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים" (ישעיהו ב, ב) הכרמל יתאחד עם הר המוריה "תבור וחרמון בשמך ירננו" (תהלים פט, יג) הר חרמון והר תבור כלם יתאחדו עם הר המוריה כי התפקיד של האדם זה לגור בהר המוריה אדם בא לעולם רק לגור בהר המוריה אסור לזוז מחר המוריה וכתוב בבן איש חי שכמה שיותר קרובים להר המוריה ככה הקדשה יותר גדולה צריכים רק ללמד להתפלל מול הר המוריה אדם צריך להיות רק מול הר המוריה 24 שעות רק לראות את הר המוריה רק לראות את הר המוריה בפנים בפנים "ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה" (בראשית כב, יד) ששם רואים את ה' פנים בפנים בהר המוריה אדם יכול לראות את ה' פנים בפנים. (מסע אל השורשים ע"ז).

כי באמת הסביר רבי יהונתן אייבשיץ יושב ה' שבותר' שהשכינה תעזב את הגלות לפני שיעלו לארץ ישראל ואז ישארו בלי הגנה בפרשת נצבים יושב ה' שבותר' שכשהקדוש ברוך הוא יחזור לארץ ישראל לפני שיחזרו כל עם ישראל לארץ ועד אז ישארו כולם ללא השגחה בחוץ לארץ רק צדיקים יחידים ירגישו את זה כמו רבינו שהרגישו שהשכינה כבר בארץ ישראל הרבה אומר הגוף הולך אחרי הרב והרב שלי בארץ ישראל כי הצדיקים דבוקים בשכינה איפה שהשכינה הולכת הם הולכים אחרי השכינה הקדושה הרבה הרגיש שהשכינה בארץ ישראל השכינה כבר לא בחוץ לארץ. ולא רק זה דהינו לא רק שבזמן הרבה השכינה לא שרתה בחוץ רק בארץ אלא השכינה כבר בירושלים החתם סופר אומר שאסור לגור במקום אחר חוץ מירושלים 'במקום אשר יבחר ה' אנחנו חוזרים בכל

רשימת השמות הפופולריים בישראל, לבנות:
 אביגיל ראשונה, תמר שנייה ואיילה שלישית:
 השמות הפופולריים לבנים:
 דוד, אריאל ולביא.

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרה

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לפרטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.

בפרסום
ראשון!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוק ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

השערים נפתחים

עכשיו זה אפשרי

חלומות מתגשמים

תמיד חלמת

לגמור את הש"ס

לגמור את הרמב"ם

לגמור נ"ך

מהשבוע יצא
לאור חוברת עם
כ-200 עמודים
הכולל

שיעור ממורינו הרב
(שביבי אור)

8 דף גמרא יומי

5 פרקים רמב"ם יומי

פרשה

2 פרקים נ"ך ליום

זוהר הקדוש

קצות החושן **מבואר**

קרן
**שביבי
אור**

הפצה ראשית:
בטל' 058-3289-318
וכן בירושלים באולם
התפילות אצל ר'
אהרון שושן בטל'
050-4120-653

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מְמוֹת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי.

ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318